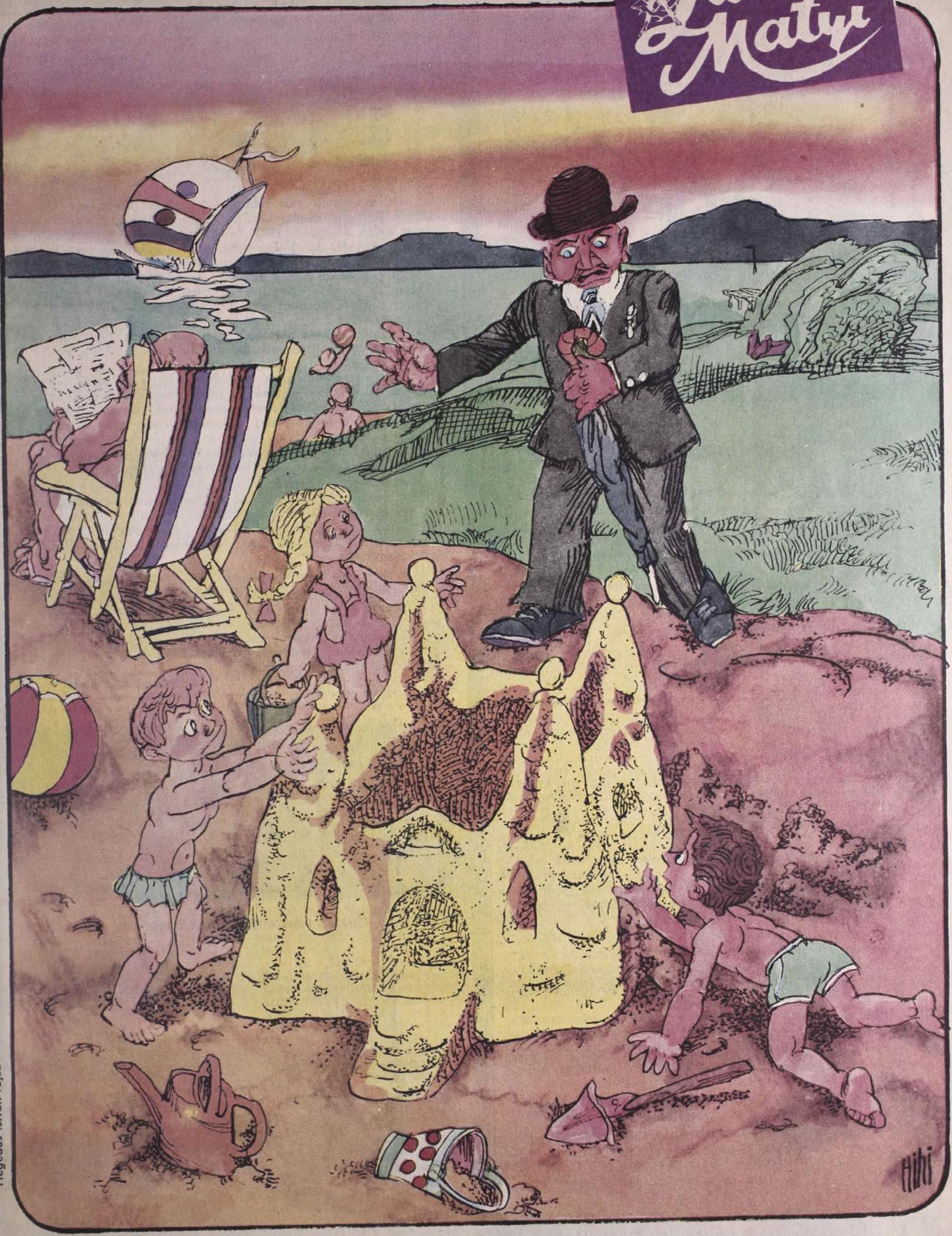
40. ÉVFOLYAM, 24. SZÁM Ára: 3,– Ft 1984. JÚNIUS 14.

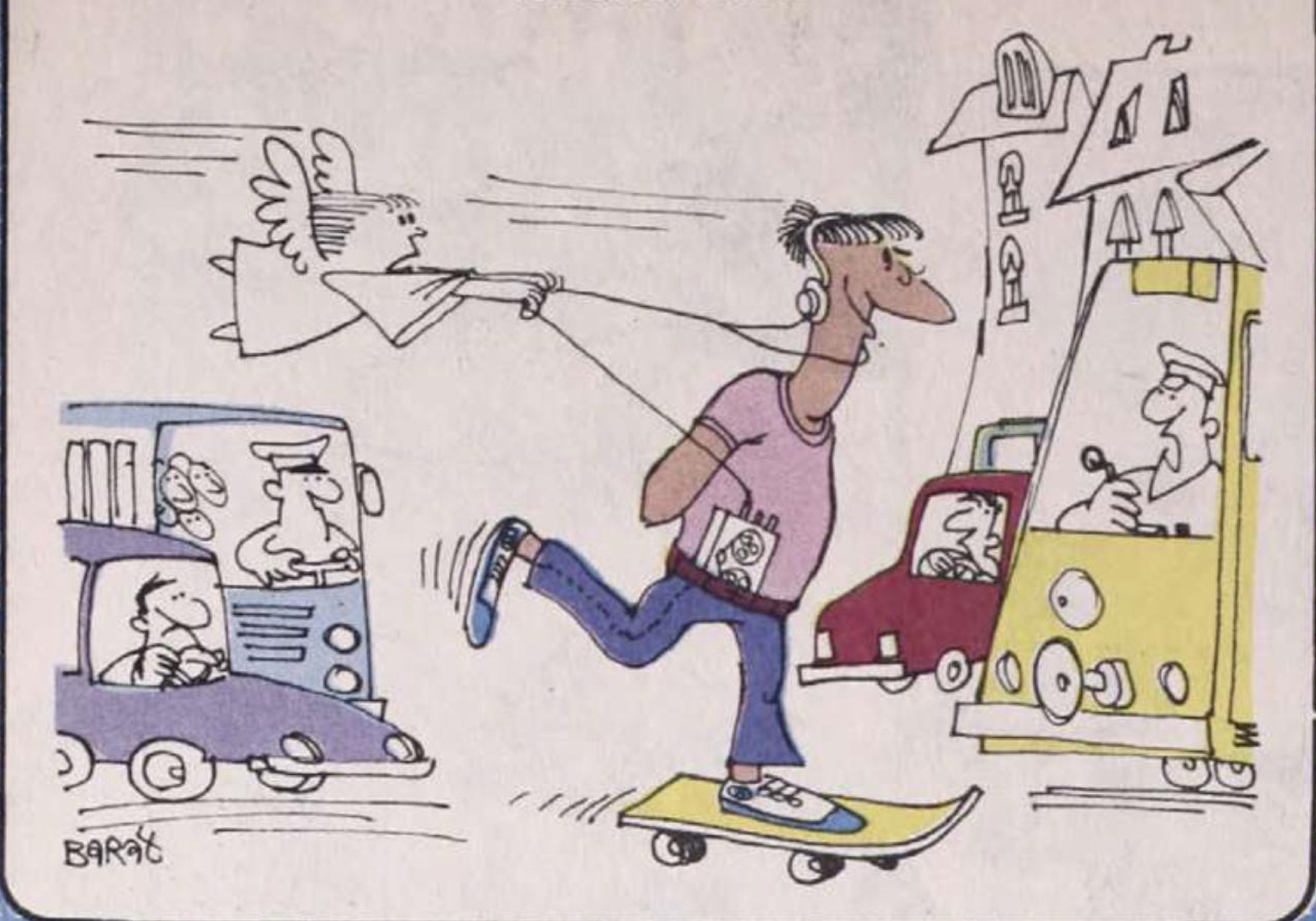
Ludas Matyi

– Hé! Tudhatnátok, hogy ezen a partszakaszon építési tilalom van!

Hegedűs István rajza

VESZÉLYES HOBBI

Jogú

Megállapítható, hogy az 1984. január elsején bevezetett új településtitulusok – a „jogú" szócska utótagként való alkalmazása, mint pl. „...városi jogú..." – valamint a jogállásváltás nagyméretű hiánya, a kevesebb lélekszámú községekben nagy felháborodást váltottak ki, továbbá gátolják a zöldségfélék és a cirok fejlődését.

Mindezen társadalmi, illetve biológiai feszültségek feloldására, hogy az állampolgárok megnyugodjanak, a zöldségfélék, és a cirok jogú törpecirok, valamint a cirok is megfelelően fejlődjenek, javaslatot dolgoztam ki a továbbfejlesztésre!

Korszerűsített címlista-elképzelésem:

Majori jogú tanya
Kisközségi jogú major
Nagyközségi jogú kisközség
Városi jogú nagyközség
Városi jogú város
Megyei jogú város
Megyei jogú megye
Fővárosi jogú város (pl. Ferencváros)
Fővárosi jogú főváros
Országos jogú megye
Országos jogú ország

Csakhát...

Ha egy közönséges busz csuklós jogot kap, attól még nem fog csuklani.

Ha a várost tekintjük felnőttnek és a községet gyermeknek, akkor ha a gyermeket felnőtt joggal ruházzuk fel, joga lesz elmenni a szerelem házába, de minek...

Még plasztikusabban, a város: tíz forint, a község: öt forint. Na már most: az ötforintos tízforintos jogot kap, de az ugye mégse normális, hogy valaki 5 forintért 10 forint értékű árut kapjon, még akkor sem, ha a legfelsőbb törvényhozó testület ezzel a joggal az ötöst felruházta.

Ebből a példából kiindulva – a formális logika szerint – néhány év múlva csupán az lehet, hogy a 4 forintost kell 11 forintos joggal felruházni, mivel így hat a begyűrűzés, az infláció, no meg a települések között meglevő fordítottan arányos fejlődés.

Ha netalán mégis az történne, hogy a „jogú" kifejezés magával vonná a nemzeti jövedelem elosztásából, illetve újraelosztásából való nagyobb részesedést, akkor lenne értelme.

Ha nem, akkor ez a javaslat csak egy javaslat jogú javaslat!

Hidvégi László

Égés

Mi, magyarok már többször leégtünk. (Bővebben lásd: Unger Tamás–Szabolcs Ottó: Magyarország története. Gondolat kiadó, Budapest. 1973. 1–415. o.)

Ez az égési szindróma tükröződik mindennapi nyelvhasználatunkban is. „Le vagyok égve!" – mondja az átmeneti anyagi gondokkal küzdő magyar. „Leégett, mint a kalapgyár 48-ban" – szoktuk mondani, ha valaki kellemetlen helyzetbe került. „Úgy égett, mint az Intercontinental" – affektálnak a jólértesültek.

Az égés nálunk nemzeti ügy, s nem vitás, hogy ennek történelmi gyökerei vannak. (A cinikusok ezt a Dózsa-sztorira vezetik vissza.)

Ezért nem lehet azon csodálkozni, hogy az égési sebek gyógyítása területén hazánk mindig az élvonalban járt. Szerte a világon az égési sebeket kezelik (két irányzat: a hideg víz, illetőleg a langyos víz), nálunk azonban gyógyítják. Évszázados igyekezetünk – ezen a téren – nem ment pocsékba, mert az égési sebeket ma már igen jól tudjuk gyógyítani. De legjobban azért vitatkozni tudunk róla.

Namármost: a vita során két pártra szakadtunk, ami történelmünk kapcsán szintén nem példa nélkül álló eset. (Lásd: id. m.) Az egyik párt a mezeisták népes tábora, a másik az antinaksolistáké. A pártokon belül még különböző motivációjú frakciók is működnek, de ezek jelen tanulmány szempontjából is közömbösek.

A vita társadalmi méreteket öltött, nem is csoda, hiszen a bőrünkről volt szó.

A vitát azóta lezárták, de hogy kinek lett igaza, az még nem dőlt el. A vita résztvevői ugyanis arra törekedtek, hogy egymást égessék. Sikerrel. Szóval, a vitát véglegesen az dönti el, hogy a leégett vitatkozók sebeiket Naksollal, avagy a hagyományos módon gyógyítják-e!

Trunkó Barnabás

ÖNÁLLÓ PÉNZINTÉZETEK ALAKULHATNAK

– Hozzon jótállást a Nemzeti Banktól!

Itt és most...

VAKÁCIÓ

– Mama, meghoztuk a gyerekeket és az idegcsillapítót...

STÍLUSOS DEDIKÁLÁS

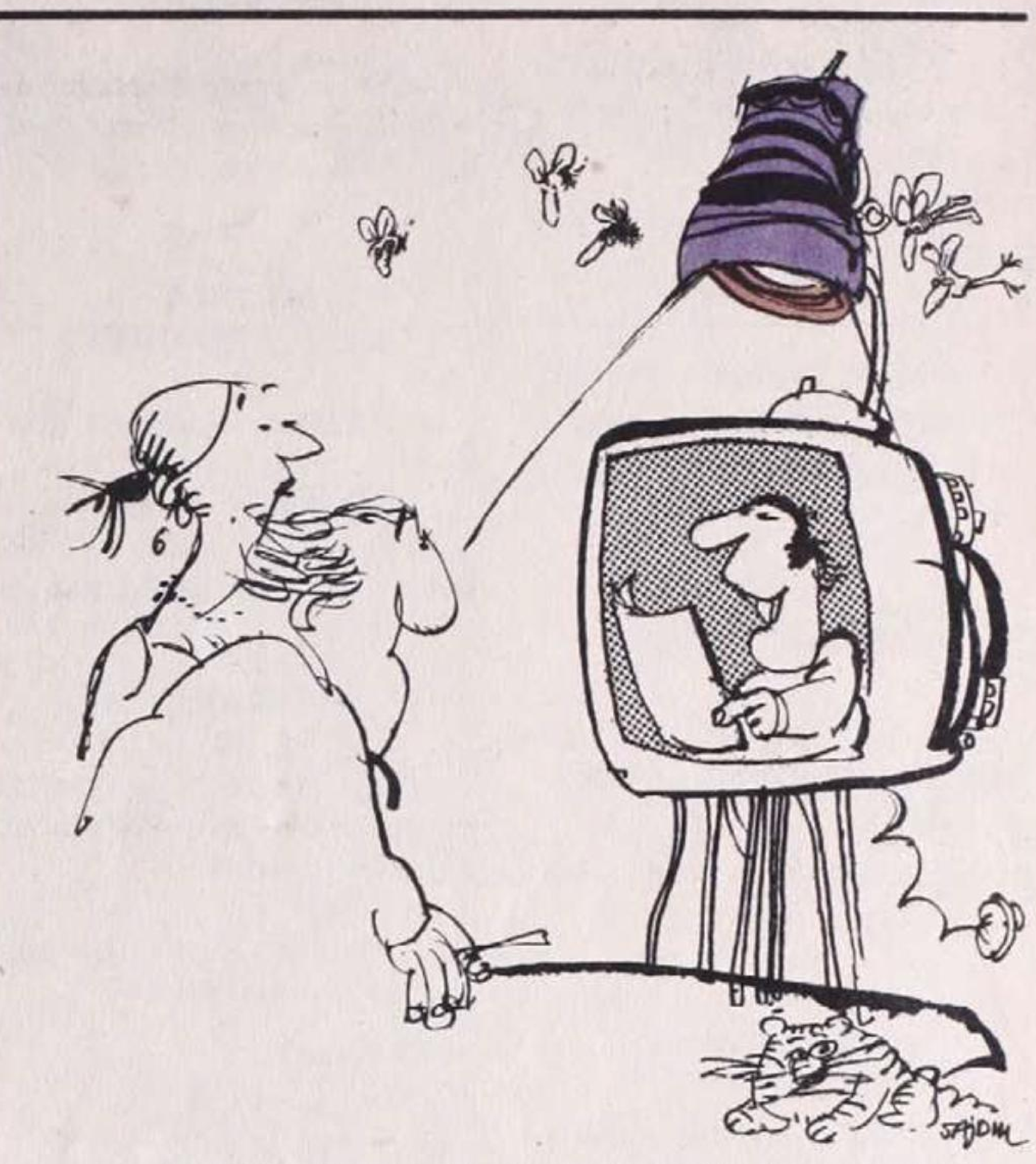

KISTELEPÜLÉS

– Fogjuk meg, szökik a tanító, a boltos, meg a pap!

– A tárgyalások nem tudjuk, miről, de a legmelegebb, legőszintébb légkörben folytak le.

ENSZ-MACERATÍV BIZOTTSÁG

Az Egyesült Államok elnöke végigdübörgött a termen. A hatalmas termetű ember roppant csokinyúlra emlékeztetett s fényes fekete bőrével mintha éppen olvadozni kezdett volna.

— Ezt hallgassátok meg! — mennydörögte jókedvűen. — Bemegyek tegnap az irodámba, a Fehér Házban, hát egy vénséges vén apóka gubbaszt az Ovális Teremben. Lehetett vagy százhúsz éves, tán annál is több. Kijelentette, hogy ő itt szokott üldögélni, aztán kért egy almát meg egy darab sajtot. A neve? Valami... valami... Donald Reagan... vagy Ronald Reagan...

De senki sem emlékezett rá a küldöttek közül. Amúgy idő sem maradt a nosztalgiázásra, mert felállt Hafizi Hodzsa, a bizottság albán vezetője és kitessékelte a teremből az Egyesült Államok elnökét.

— Eredj a dolgodra, Big Joe! — Fontos ügyben kell döntenünk. Majd ebéd után trombitálhatsz nekünk.

Körülnézett a teremben. A szovjet és a kínai küldött rendőrvicceket mesélt egymásnak harsány kacagások közepette, őket csendre intette. Az izraeli és a palesztin követ égő pillantásokat vetett egymásra. A vak is láthatta, hogy egymás kezét szorongatják a pad alatt. Őket hagyta, mert jóllehet egészen nagyvonalú és nyílt volt ebben a kérdésben, most valamiképpen mégis örömére szolgált, hogy egyikük férfi, másikuk viszont, éppen ellenkezőleg, nő.

— Az ENSZ Bizonytalansági Tanácsa Maceratív Bizottságának ülését megnyitom — jelentette be aztán több nyelven, ami teljesen felesleges volt, hiszen a Bizottság minden tagja tökéletesen beszélt albánul. — Mint tudjuk, a Bizonytalansági Tanács feladata, hogy felkérésre beavatkozzék az egyes országok belügyeibe és a világra szóló tartós jólét következtében eltunyult lakosságot átgondolt módon nyugtalanítva újabb aktivitásra serkentse. A Maceratív Bizottság pedig a helyi adottságok és lehetőségek felmérésével gyakorlati ajánlásokat tesz a szent cél érdekében. Hiszen mozgás nélkül nincsen élet, tétlen kéz bajba visz, meg minden... Nos, Bizottságunk mai ülésének egyetlen napirendi pontja a magyar ügy megvitatása. Felkérem a magyar küldöttet, Peripatics Oszkárné háztartásbelit, hogy ismertesse a Duna–Tisza közének aranykalászt lengető áldott rónáin kialakult áldatlan állapotokat.

Az idős asszony felállt. Akkoriban már csak a nagymamáktól lehetett bármilyen tevékenységet elvárni.

— Már nem tudják, mit csináljanak jódolgukban — mondta drótkeretes szemüvegét igazgatva. — Amióta minden borítékos sorsjeggyel három lakást lehet nyerni, tökéletes kényelembe süllyedt az ország. Már az egy főre eső szeszfogyasztás is az abszolút nullpontra süllyedt, mert inni is lusták az emberek. Népszaporodásról nem is beszélhetünk, mert az emberek már mindenre lusták. A Maceratív Bizottság segítségét kérem, mégis hogyan lehetne felrázni őket?

Az iraki és az iráni küldött egyszerre kért szót, duettjük szívet melengető módon csengett egybe.

— Nagyon egyszerű — mondták —, emelni kell a benzinárakat.

— Már emeltük — kiáltotta Peripatics Oszkárné. — Nem használt. A magyar embert minden felizgatja, de semmi sem izgatja.

— Krumplihiányt kell előidézni! — mondta a csehszlovák küldött és büszkén nézett körül.

— Már idéztünk — csapott az asztalra Peripatics Oszkárné. — Vicceket faragtak róla.

— Emelni kell a munkaidőt! — szólt a nyugatnémet tag.

— Próbáltuk. Kísérletképpen bevezettük a tizenkét órás munkahetet. Hálaadó levelek ezrei érkeztek. Mert így több idejük maradt kipihenni a háztáji fáradalmait.

A Maceratív Bizottság akkor csüggedten legyintett, a magyar kérdést levette napirendjéről és elment kanasztázni.

A fiatal olvasók bizonyára emlékeznek még, hogy mindez nem mostanában történt.

Hanem ötven év múlva...

Peterdi Pál

A VÁCI BÚCSÚBAN SZANDOKÁN, AZ ÁLLATKERTBEN PELIKÁN DEDIKÁLT

SZILÁNKOK

GYENGÉD CÉLZÁS

— Lakva ismeri meg egymást az ember. Így tartja a közmondás.

— Úgy van.

— Szeretném önt megismerni. Tehát holnap odaköltözhetek?

NŐ A TÜKÖR ELŐTT

— Negyvenéves múltam. Már nem sokáig lehetek harminc.

TÁRSASÁG

Mondjál valami rosszat embertársaidról, s mindjárt te leszel a társaság középpontja.

ESKÜVŐ UTÁN

Egy férj így szól a feleségéhez öt perccel az esküvő után:

— Legyünk ezután csak jó barátok.

MŰVÉSZ

Van művész, aki rutinból, s mert valamiből élnie is kell, csodálatos remekműveket alkot.

BOSSZÚ

— Mennyi az ára ennek a kis családi háznak?

— Hárommillió forint.

— Megegyeztünk. De fémtizesekben fizetem ki.

SÖR

— Egy jó hideg sört kérek!

— Sajnos a frizsiderünk javítás alatt áll. Ha a hideg sört szereti, télen tessék jönni.

TÉVEDÉS

— Hatezer-hatszázharminckilencszer megtévedtem. Emberek vagyunk...

MUNKA-KÖZVETÍTŐBEN

— Milyen munkára gondol?

— Egyelőre főnök szeretnék lenni valahol, később aztán meglátjuk...

MUNKARUHA

— A feleségem pénzt kért tőlem munkaruhára, de nem adtam.

— Miért?

— Minek munkaruha egy aktmodellnek?

PECH

— Beteglátogatóba mentem a kórházba. Mindjárt ott is tartottak.

MAI IDŐK

— Hadd mutassam be a második feleségemet.

— Nem kell bemutatnia. Ismerem. Én leszek a harmadik férje.

GŐG

Olyan fontos ember, hogy népszámláláskor kétszer íratta fel magát.

LEÁNYKÉRÉS

Férjes asszonynak kérd meg a kezét. Semmit sem kockáztatsz, s mégis boldoggá teszed őt.

MODERN IDŐK

— Tegnap volt Lacival a nászéjszakánk.

— És mikor esküsztök?

NŐI DIVAT

— Ez a ruha 1940-ben készült. Húsz százalékkal drágábban adjuk, mert megint divat.

VIDÁM EMBER

H. olyan vidám ember, hogy még akkor is mosolyog, ha oka van rá.

Galambos Szilveszter

– Úgy látszik, náthás, mert már semmilyen illat sem izgatja!

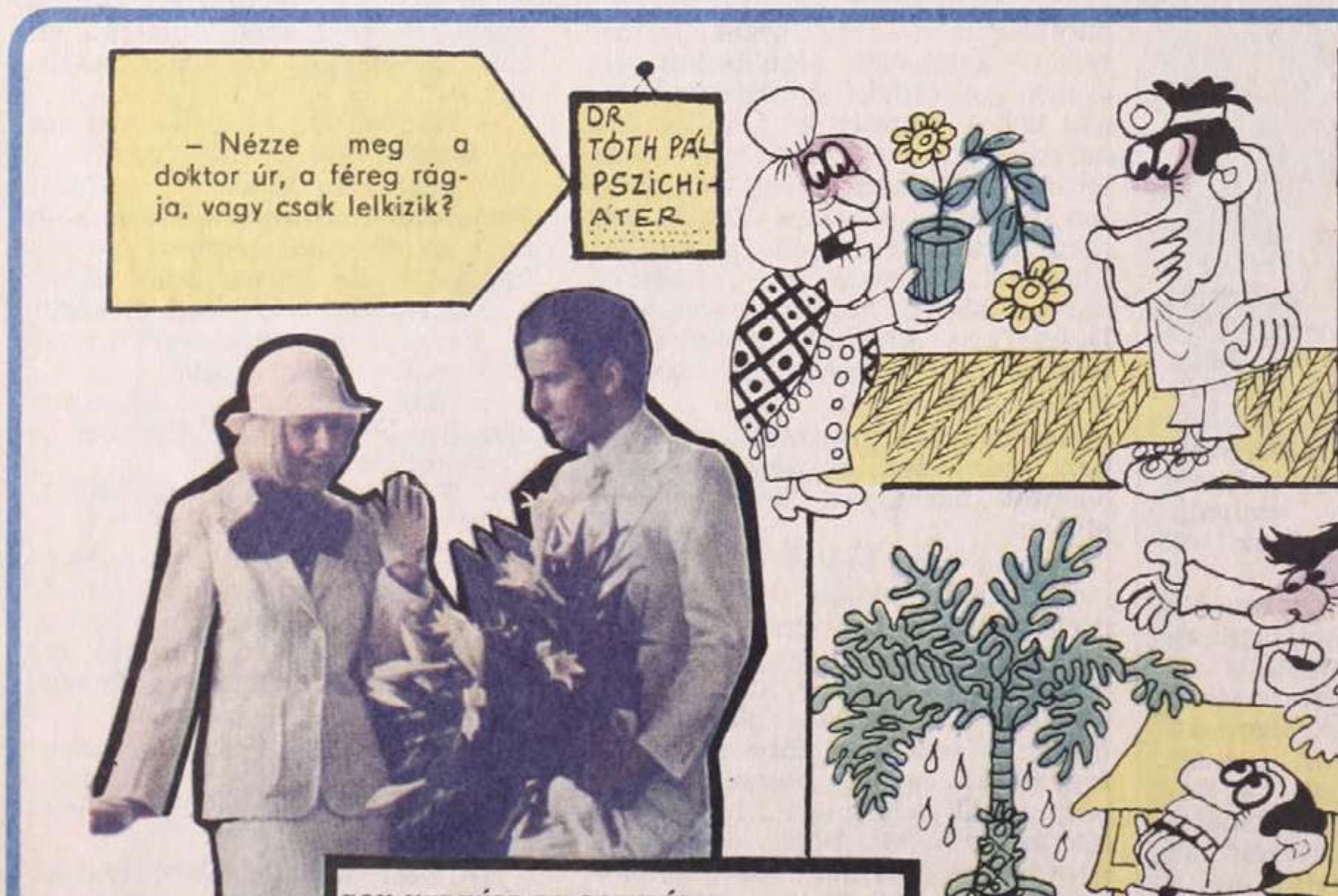
HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Két vadász dicsekszik kalandjaival.

— Én egyszer egy olyan állatot is lőttem, amelyiknek az egyik lába hosszabb volt, mint a másik.

— Hát az milyen állat lehetett?

— Egy olyan állat, amelyik állandóan domboldalon él.

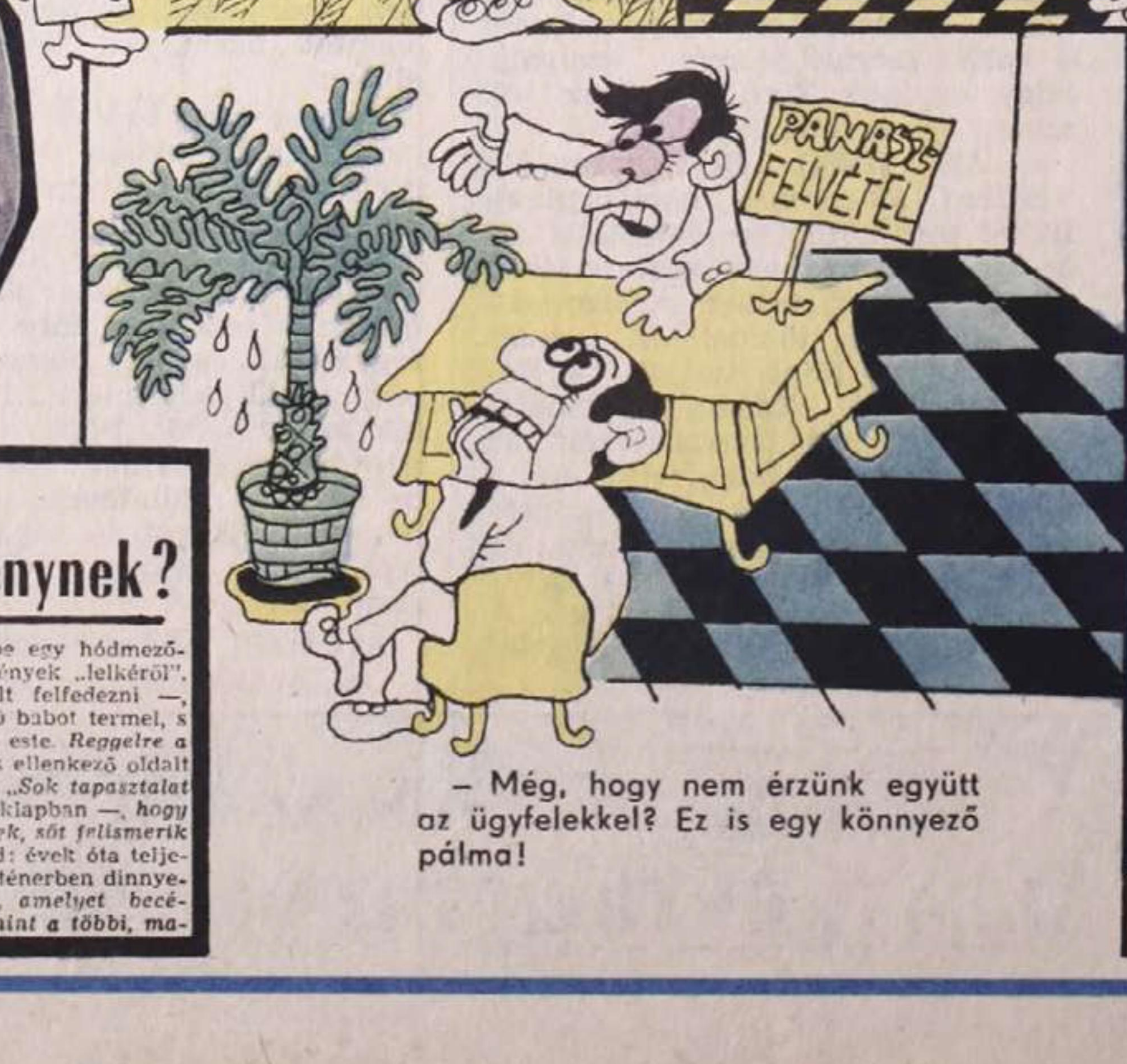

EGY KERTÉSZ FELJEGYZÉSEI

Lelke van a növénynek?

Érdekes megfigyeléseiről számolt be egy hódmezővásárhelyi kertész, *Fejes István* a növények „lelkéről". Szerinte — a kertész ilyen jeleket vélt felfedezni —, *éreznek a növények.* Néhány tő jól futó babot termel, s mikor futni kezd, mellészúr egy karót este. *Reggelre a bab hozzáhajlik.* Ha kihúzza a karót és ellenkező oldalt tűzi, akkor egy idő múlva hozzáhajlik. *„Sok tapasztalat nyomán hiszem és vallom* — közli a szaklapban —, *hogy a növények valamilyen formában éreznek, sőt felismerik gondozójukat is."* Erre egy példát mond: évek óta teljesen azonos körülmények közt nyolc konténerben dinnyeuborkát termeszt. *„Mégis az a négy tő, amelyet becézek, simogatok, kétszer annyit terem, mint a többi, ma-*

SZAKÉRTŐK

1

A neves magyar műfordítónő átvette a nagydíjat a lengyel írószövetség képviselőjétől, aki hazája egész irodalmi közvéleménye nevében gratulált.

— Azt mondják az igazán hozzáértők, hogy az ön fordítói művészete minden stílusban briliánsan csillog, de a valódi csúcsteljesítményeit mégis az olyan legdurvább köznyelven íródott művek magyarításában érte el, mint amilyen a „Kocsisnovella", „A tizenhárom szajha beszélget", vagy a „Dialógus a pöcegödörben". Hogy sikerült ez önnek, milyen különleges előtanulmányokat folytatott?

— Az az igazság, hogy én eredetileg francia—angol szakon végeztem, valaha egy szót sem tudtam lengyelül. Tapasztalataim és ismereteim nagy részét a magánéletemből merítettem.

— Ezt hogy kell értenünk?

— A férjem első felesége lengyel nő volt, mikor elváltak és mi összeházasodtunk, a férjem magával hozta a házasságából származó fiát, aki még kint, Varsóban született. Be kell vallanom: a gyerek nem nagyon szívelt engem, nyíltan ugyan nem mert belém kötni, de mikor az apja nem látta, megállt előttem, képeket vágott felém és különféle lengyel szavakat mormolt. Úgy tettem, mintha észre se venném, de űzött a kíváncsiság és esténként mindig megnéztem a *nagy* szótárban, hogy mit jelentenek — a *kis* szótárban ugyanis nem szerepeltek. A viszonylag legenyhébb szó a boszorkány volt, de aztán sorra megtaláltam az összes övön aluli testrész és a velük űzhető műveletek lengyel nevét olyan bőségben és változatosságban, hogy utána már könnyedén megbirkóztam a „Kocsisnovella" legnaturalistább kifejezéseivel is. A gyereket természetesen társszerzőmnek tekintem és neki adom a most kapott díj arányos részét.

2

Megdöbbenve hallottam, hogy barátom válik a feleségétől, a neves fogorvosnőtől.

— Mi történt köztetek? — kérdeztem tőle, mikor véletlenül összefutottunk.

— Hosszú történet, van időd rá?

— Persze — mondtam, és beültünk egy eszpresszóba.

— Sok asszony panaszkodik, hogy a férje a házasság elején lángol érte, később viszont más nők felé fordul — kezdte a barátom —, ez a vád engem nem érhet, én már a házasságunk első hetében megcsaltam a feleségemet, utána viszont folyamatosan.

Kapcsolataimat a létező legegyszerűbb módon alakítottam ki, esténként beültem az asszony rendelőjének előszobájába, mintha csak őrá várnék és közben megismerkedtem egy-egy csinosabb páciensnővel. A környezet tökéletes alibit biztosított, az asszonynak fogalma sem volt az ügyeimről, másrészt úgy tapasztaltam, hogy az injekcióktól és egyéb fájdalmaktól való félelem engedékenyebbé teszi a női szíveket, hátha belehalok — gondolják —, hadd legyen előtte még egy jó estém.

Egyszer egy harmincötnegyvenéves asszonnyal akadtam össze az előszobában — miért hazudjak neked, arra a célra ott van az Adóhivatal —, nem én kezdtem ki vele, hanem ő velem. Be sem várta a kezelést, felhívott a lakására és ott maga fölé tepert. Indulatosan, vadul ölelkezett, azt követelte például, hogy harapjak bele a jobb karjába, mert valami maradandó emléket akart tőlem. Még mindig olcsóbb, mint egy aranylánc — gondoltam és teljesítettem a kívánságát, Rintintin vagy Kántor is büszke lehetett volna rá, a fél fogsorom látszott a bőrén.

Következő alkalommal a rövidujjú ruhában jött a rendelésre, sokat sejtetően mutatta felém a jobb karját, aztán belibegett a rendelőbe. Egy pillanatra összehúzódott a gyomrom, de aztán arra gondoltam, csak lesz annyi esze, hogy nem fecseg, a legvégső esetben pedig mindent letagadhatok. Este a feleségem csendesen mondja:

— Elválunk!

— Miért?

— Megcsaltál a saját páciensemmel.

Igyekeztem kikelni magamból.

— Akárki is mondta: hazudott.

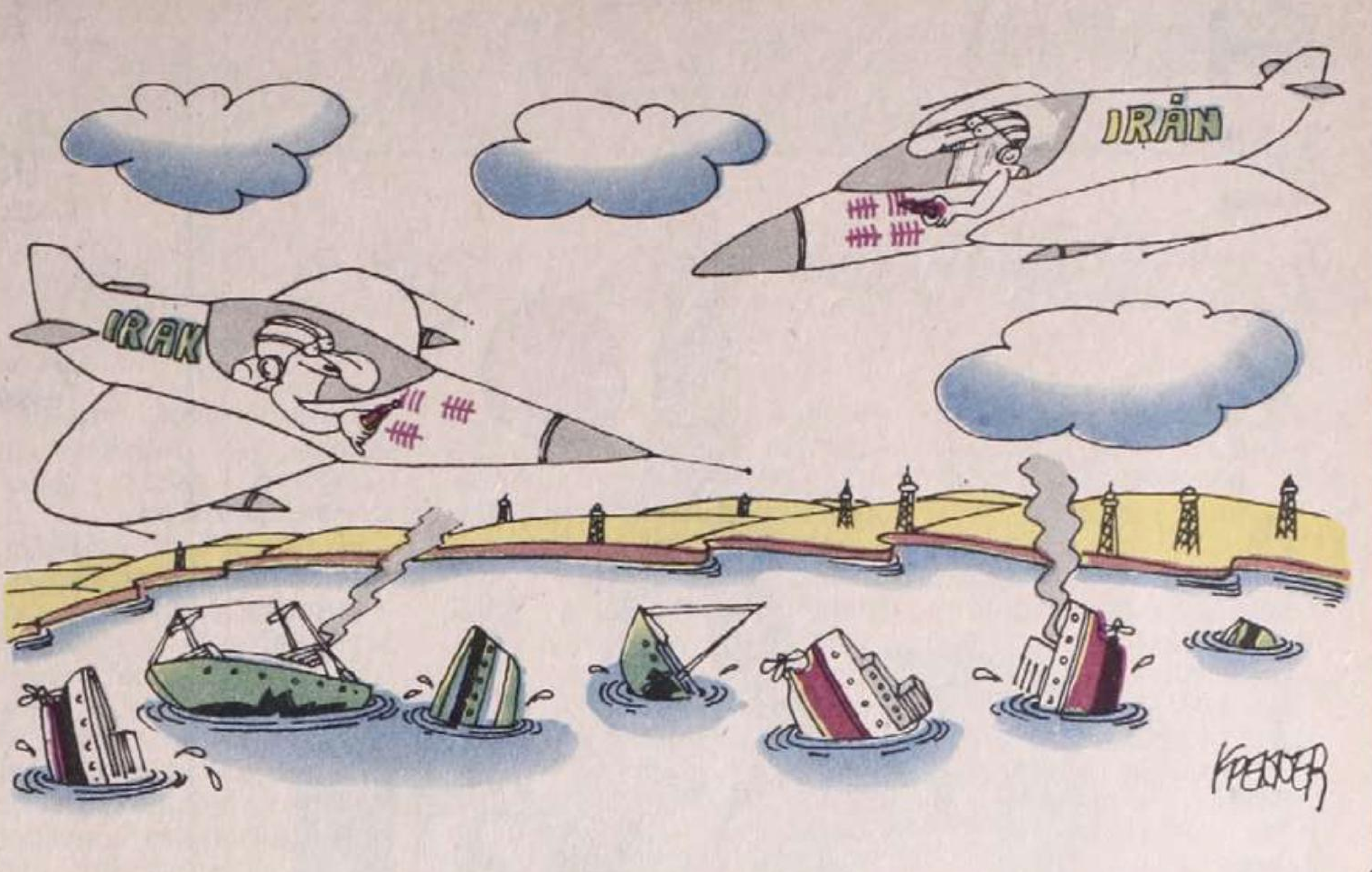
— Meg se szólalt az illető.

— Akkor honnan veszed ezt a butaságot?

— A te fogaidat is én kezeltem, és megismertem a nő karján a gyökértömött jobb kettesedet és a pótolt jobb négyesedet.

Moldova György

VETÉLKEDŐ

KÖZÖNY

– Keres valamit, Kovács kolléga?

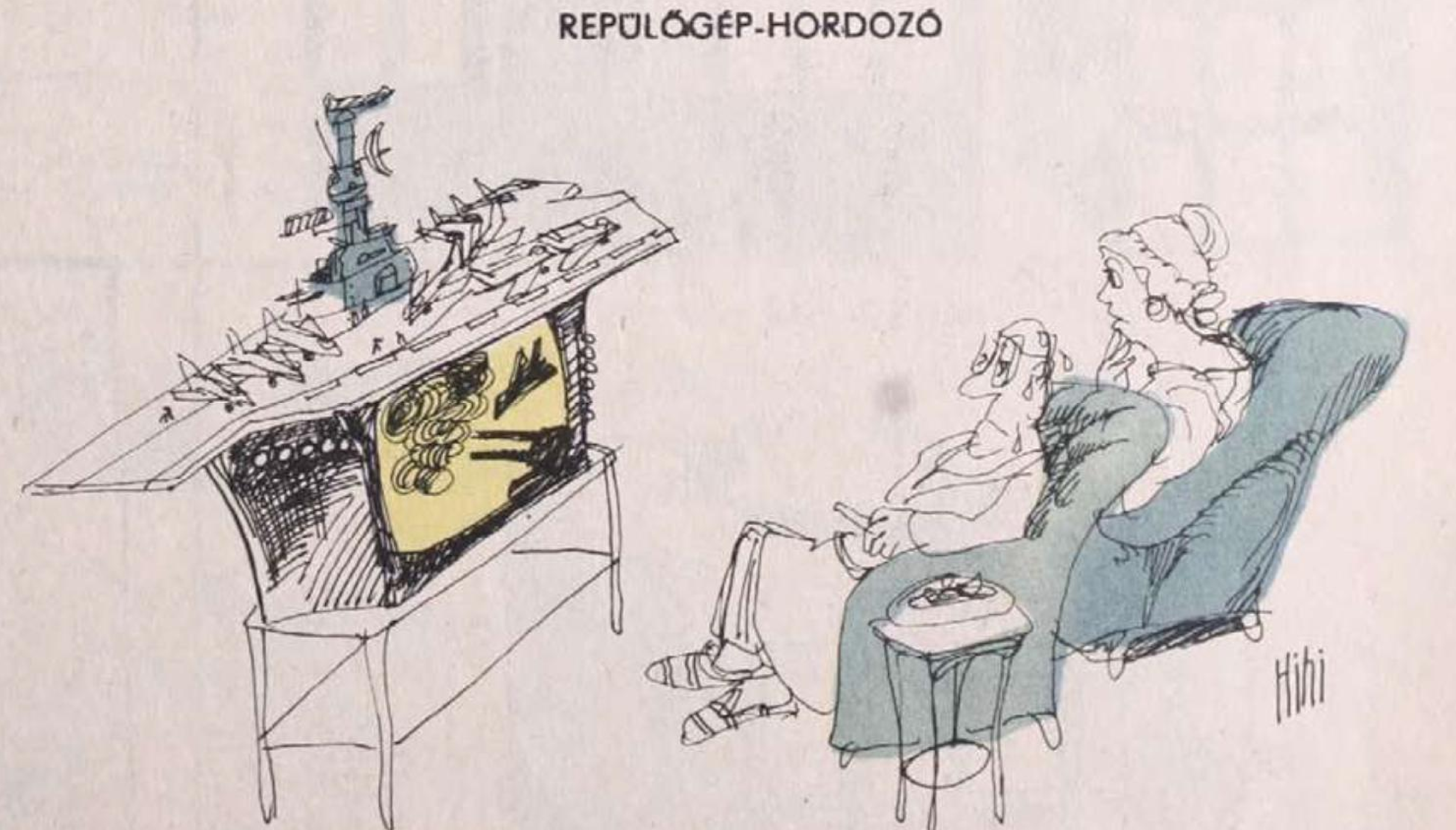

Kovácsné, aki új bejárónőt keres, így szól az egyik jelentkezőhöz:

— Nekem olyan valaki kell, aki pontosan elvégzi, amit mondok neki, nem felesel, nem mond ellent, mindig egy véleményen van velem, buzgón végzi a munkáját, és sohasem panaszkodik.

— Bocsánat, — mondja az asszony —, itt valami tévedés van. Amint látom, ön nem bejárónőt, hanem férjet keres.

REPÜLŐGÉP-HORDOZÓ

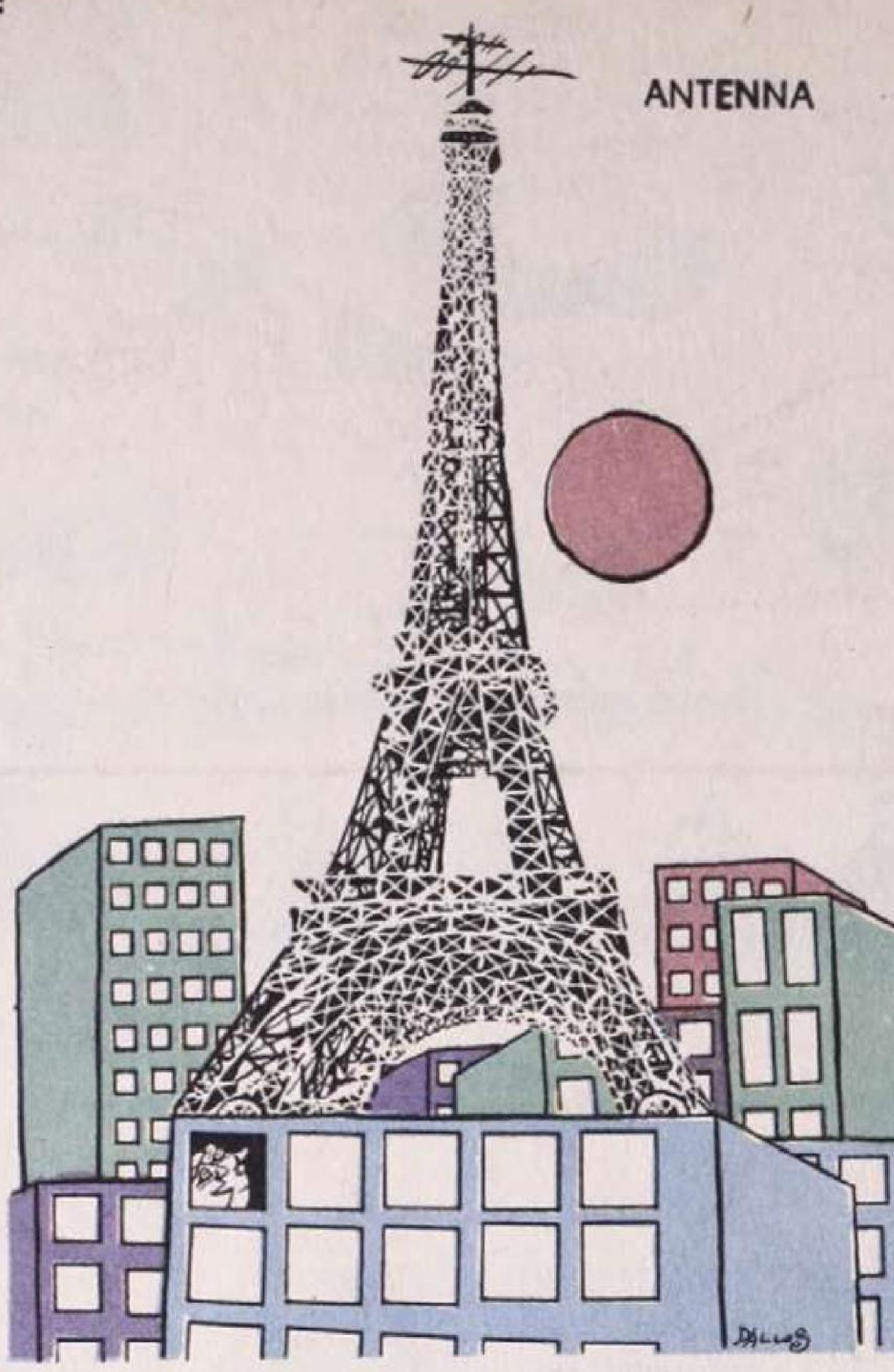
Vidácsné világbajnok!

MÁR A TEKEPÁLYA IS ELNŐIESEDIK?

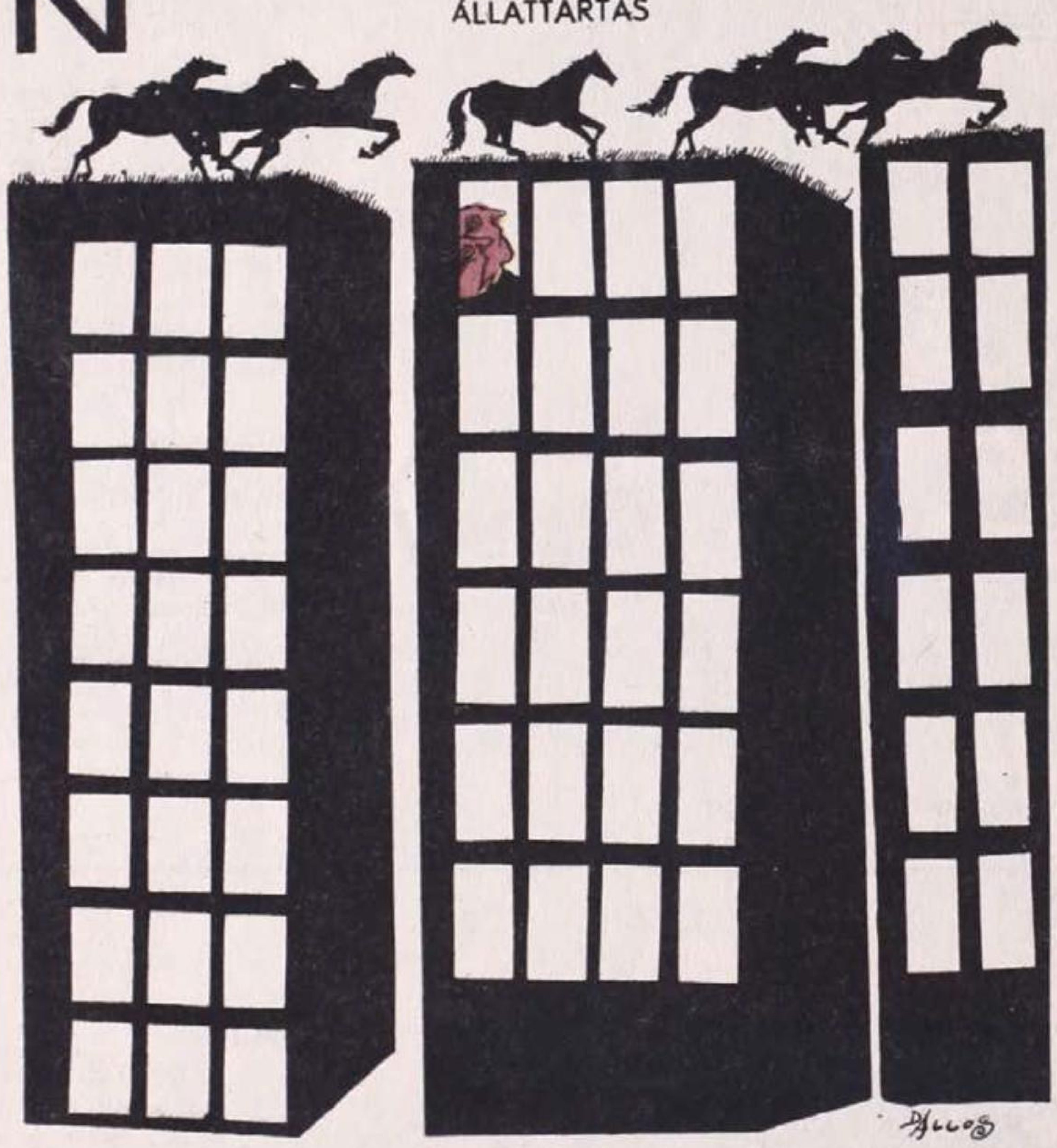
DALLOS JENŐ:

HELY A TETŐN

ANTENNA

ÁLLATTARTÁS

HÉTVÉGI HÁZ

AGYRÉM-RÍMEK

Fennakadás az üdülőben

– Hol van már a burgonyafánk? – Úton
Csak elakadt furgonja Bánkúton.

Orvosi verdikt kecskerímben

„A kúrája Prednisolon, Gálom!
Tessék tovább szedni – prolongálom!"

Zsörtölődés a nyárilakban

Mért hagysz kint abroszt a káván?
Nem vagyunk a Costa Braván!

Egy kétbalkezes szerelőhöz

Fél tárcsa és negyed kagyló?
Ez telefon? Kegyed nagy ló!

Pályaudvari ostrom

„Igent mond? Ah, Ella, maga fontol!
Vagy csupán nem hall a megafontól?

Francia kereskedő kínrímе

Tart a válság. Ó, az ismert
menetrend!
Meg is látszik, hajh, üzlete-
men e trend!

Feldúlt atya

Ki hagyott úgy? Tán e playboy?
Az volna csak pláne téboly!

Nagy a nyomás

Nem bír ki több milibárt a
bili, Márta!

Beosztó férfiú

Nem talált hibát a lányban:
kibérelte átalányban.

Forró nyár a Margitszigeten

Ez a nyomás, melyet balom fokoz,
nagyobb kéj, mint mit a falomb okoz!

Nászéjszaka után

Künn már pitymallik. Haj, anyám!
Hogy került e nyikhaj alám?

Timár György

– Mit ordítozol segítség után? Szerinted nem az élet rendje, hogy megegyelek?!

Európa-bajnok a magyar ificsapat

FOCI CSAK 18 ÉVEN ALULIAKNAK?

KÖZGAZDÁSZOK

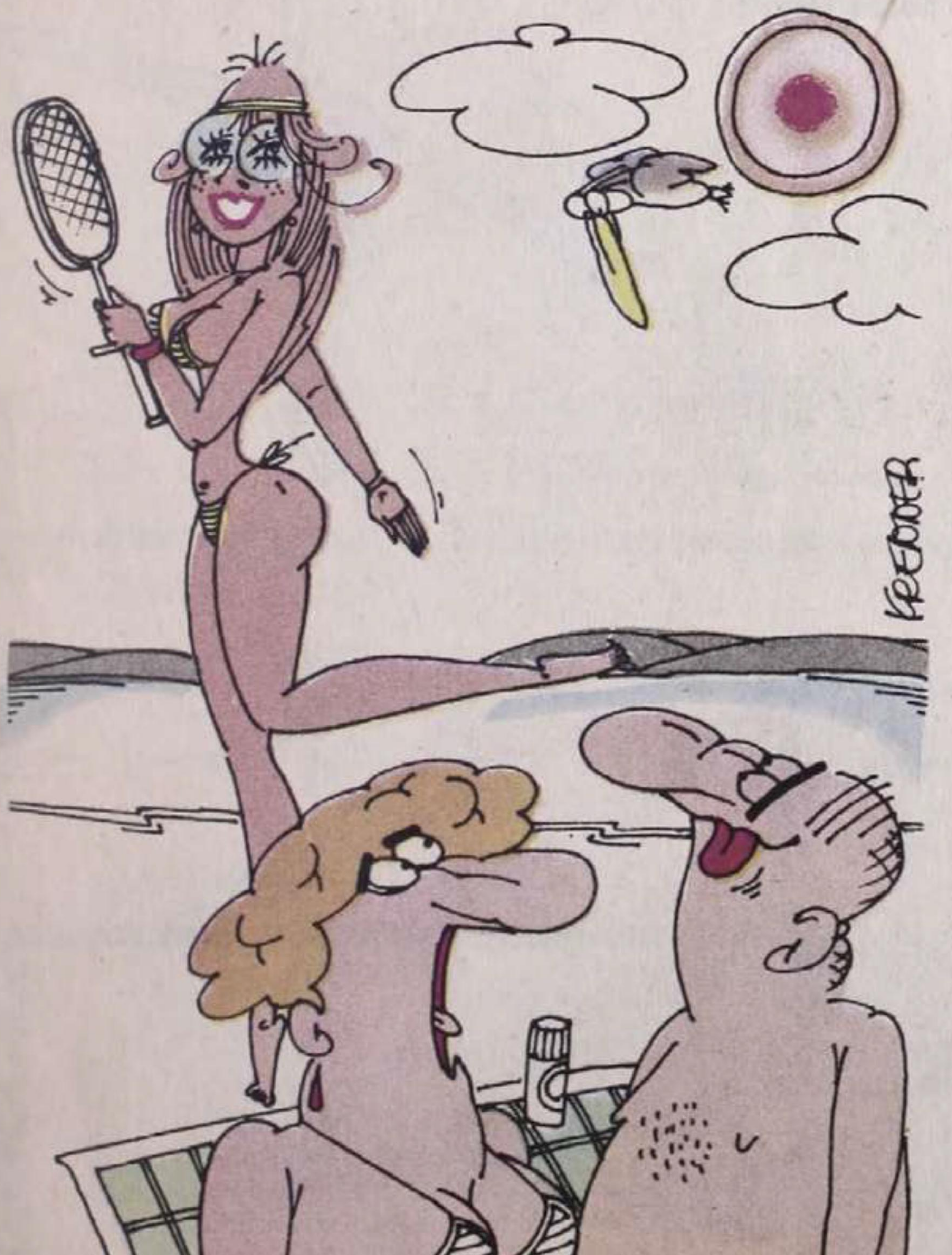

– Sok vitánk van odahaza, mert az apósom a tudományos szocializmust akarja építeni!

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI.....

A jól kereső mérnöktől megkérdi valaki:
– Mondja, tulajdonképpen miért nincs maguknak gyerekük?
– Tudja kérem, az egész lakásunk barokk stílusú, és ehhez olyan nehéz megfelelő gyereket kapni.

TANGA

– Mit bámulod annyira, Dezső, én is ugyanazt a modellt hordom...

Javaslat a Kapcsoltam továbbfejlesztésére

Néhány héttel ezelőtt, régi vasárnap esti szokásomhoz híven, hátradőltem a karosszékemben, hogy kényelmesen és kellő figyelemmel bámulhassam a televízió képernyőjét, amelyet a műsorújság szerint hamarosan Rózsa György kedvesen mosolygó, bohókásan busa fejének kellett volna betöltenie. Ám várakozásomban némiképp csalódtam — a bájos műsorvezető helyett az intelligens Vitray Tamás jelent meg a képernyőn, s egy eredetiben bemutatott távirattal igazolta: nem fúrta meg fiatal kollégáját, csupán azért kénytelen helyettesíteni őt, mert Rózsa György Kubában maradt, nem kapott helyet a repülőgépre.

Kis társaságomban — akikkel rendre együtt izguljuk végig a Kapcsoltam újabb és újabb folytatásait — azonnal a találgatások özöne kapott lábra, arra vonatkozóan, hogy mit kereshetett a kiváló játékvezető a szép karibtengeri országban? Voltak, akik azt állították, egyszerűen csak nyaralni utazott, így akarván melegebb éghajlatra lelni az enyhén szólva is szeszélyes magyar május helyett, ám végül azok lettek többségben, akik szerint — cserébe a kubai rózsaburgonyáért — Rózsa György Kapcsoltam-ot játszik a kubaiakkal.

E rövid, ám tanulságoktól korántsem mentes kis példa is bizonyítja, mennyire népszerű a televízió össznépi társasjátéka, a Kapcsoltam. Ez az össznépi telefonosdi, ha másra nem is, arra mindenképpen jó, hogy két pártra ossza hazánk felnőtt közvéleményét azzal kapcsolatban: vajon a válaszadásra rendelkezésre álló idő lejártát jelző berregőt maga a műsorvezető kezeli-e, vagy sem? Többen eskü alatt vallják, hogy nem ő nyomkodja a gombot, már csak azért sem, mert ha ő nyomná, képtelen lenne még mosolyogni is.

Bárhogy is legyen, boldog az a nép, amelynek a mai nem könnyű időkben az a legfőbb gondja, hogy ki nyomja meg a gombot? Minden bizonnyal e felhőtlen derű e műsor népszerűségének a titka, ám az eredmények mellett hiba lenne hallgatni a hiányosságokról is. Talán már csak a legidősebb Kapcsoltam-nézők emlékeznek azokra a két-három évvel ezelőtti időkre, amikor mindannyiunk közös társasjátéka még a mostaninál is színesebb, mi több: érdekesebb volt. Mindez akkor történt, amikor a műsorvezető és szorgos segítői a telefonbetyárkodás megelőzése végett még nem ellenőrizték előre a leendő játékosok telefonszámait. Ki ne emlékezne szívesen azokra az adásokra, amikor a Kapcsoltam jóvoltából egy este két alkalommal is egy szovjet laktanyát kapcsoltak, azokról a megzavart fiatal párokról már nem is beszélve, akik feltehetőleg éppen nem Rózsa Györggyel szerettek volna játszani.

Ez a fajta élénkség sajnos már a múlté, ám téved, aki azt hiszi, hogy a Kapcsoltam már nem képes a megújulásra. Nemrégiben például egy szimpatikusnak tűnő társaság tízezer forintot nyert a játékon, s a győztes csapat szóvivője első nekibuzdulásában azt kérdezte a nagy nyilvánosság előtt: nem lehetne-e még tovább játszani, mondjuk húszezerért?

Nem tudom, az illetékesek elgondolkodtak-e a javaslaton, de ha igen, jól tették. Ez a látszólag érdektelen kérdés ugyanis új távlatokat nyithat hazánk Kapcsoltam-ot szerető közönsége előtt. Ha minden jól megy — vagyis nem jön közbe semmi — talán nincs már messze az az idő, amikor egy gondosan megválasztott magyar család — nevezzük őket az egyszerűség kedvéért Országos Győzőéknek — mindannyiunk helyett játszik majd vasárnap esténként a Kapcsoltam-ban. Országosék azonban nem állnak meg majd tízezer forintnál: kérik a húszezres, a százhatvanezres, s egy idő után a tízmillió forintos kérdéseket is. Az újságok, a rádió és a televízió pedig rendszeresen közli a részeredményeket: hol tart az Országos család a Kapcsoltam játékban?

E különös, ám egyáltalán nem furcsa Kapcsoltam több előnnyel is járna: Országos Győző és szimpatikus családja egészen kis odafigyeléssel akár 3 milliárd forintig is eljuthatna — ezt az összeget természetesen azonnal felajánlanák az új Nemzeti Színház javára — a vasárnap esténként nézővé kényszerített állampolgároknak pedig nem kellene a képernyő előtt gubbasztaniuk, hanem más, legalább ennyire hasznos elfoglaltsággal tölthetnék szabadidejüket.

Föld S. Péter

– Ne mérgelődj, szivi. Folyamatosan kell szoktatni magad a nudizmushoz.

Lehoczki István:

– Csillebércre, állítólag ott nagyon jó a konyha.

Mikes György:

A XXI. századba.

Földi Iván:

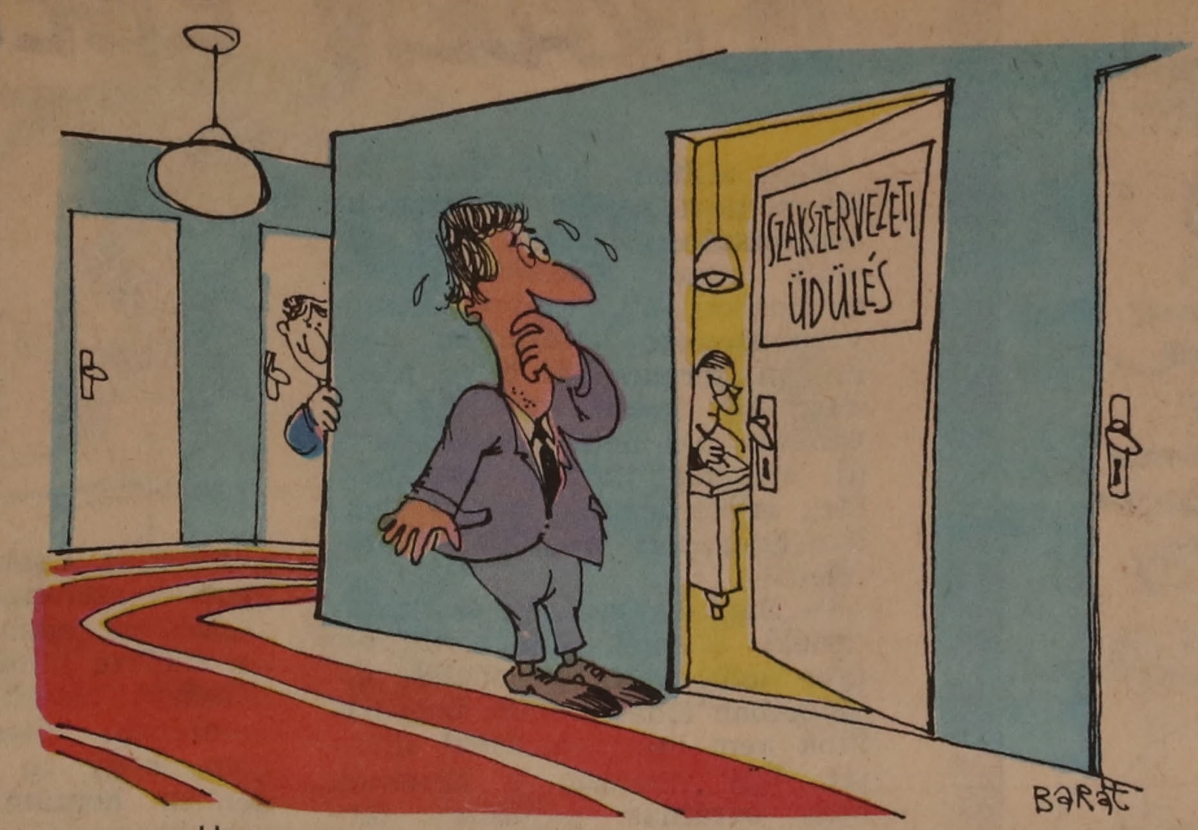
Az idén megnyíló bécsi magyar szállodába.

Hegedűs István:

– Los Angelesbe. Már régen meg akarom nézni a kitömött Metro oroszlánt.

Barát József:

– Ha most elárulom, hová, két évig nem mehetnék sehová.

Krenner István:

– Teljesen mindegy, csak egyedül mehessek.

LUDAS FÓRUM

FOGARASI FERENCNÉ

Kalotaszeg utca 1.
1116
kérdezi:

HOVÁ SZERETNÉNEK BEUTALÓT KAPNI?

Fülöp György:

– Valami jó meleg helyre.

Brenner György:

– Oda. Akár pincelakónak.

Árkus József:

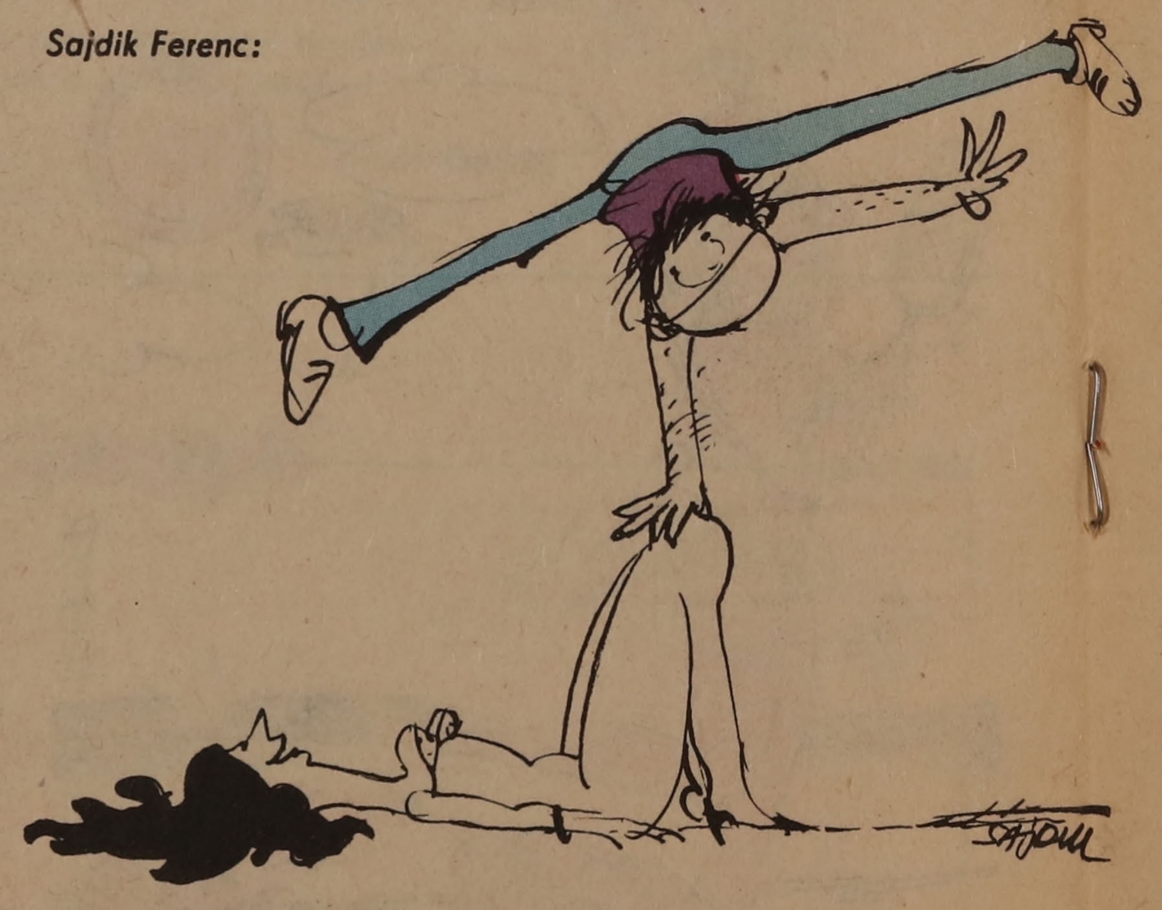
Az új Nemzeti Színházba. Akkor biztos, hogy soká élek.

Dallos Jenő:

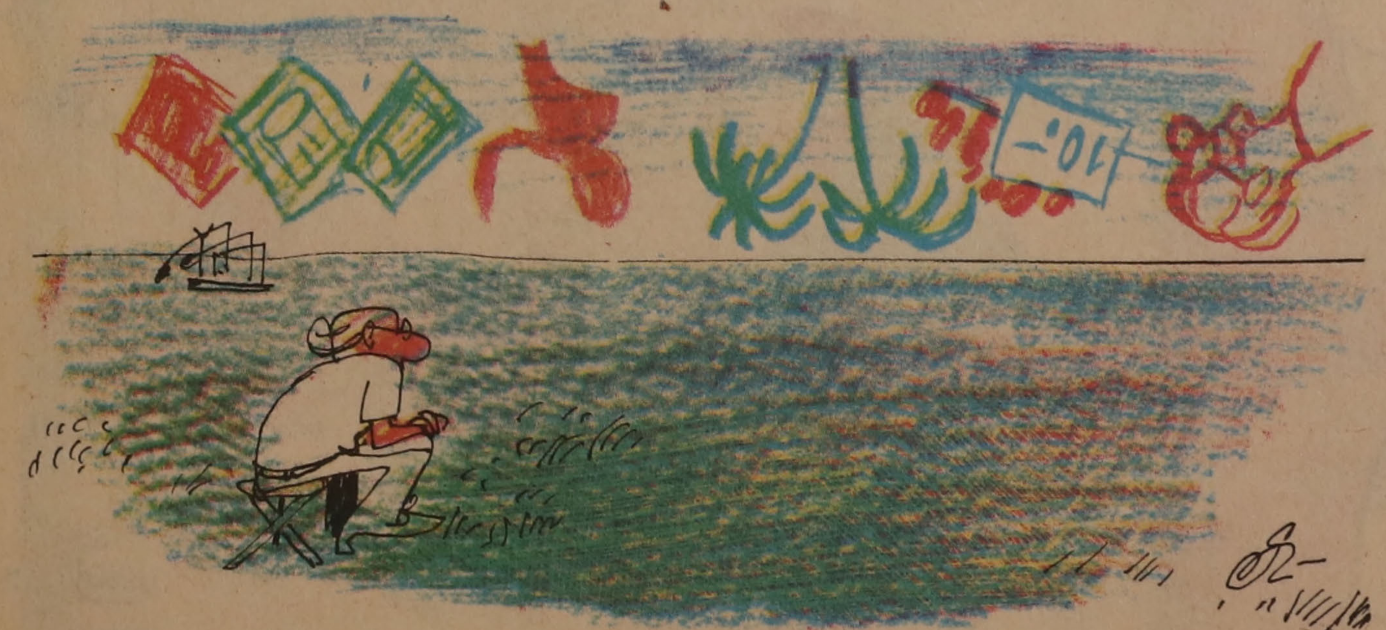
– Soroljam?

Sajdik Ferenc:

– Valami edzőtáborba.

Szűr-Szabó József:

– A Hortobágyra és forintért nézném a délibábokat!

Peterdi Pál:

A szocializmusba. Aztán majd visszajönnék, és elmeséltem, hogy milyen.

Föld S. Péter:

A boldogabb vadászmezőkre. De természetesen nem mint vad.

Szilágyi György:

Ha beutalják a főnökömet, és ő már elkezdett nyaralni, az nekem felér egy üdüléssel, engem nem is kell beutalni...

TOVÁBBA...

FARKAS DEZSŐ, a fajszi Kék Duna Tsz vezetőségének nyugdíjas tagja érdekes kérdéssel fordul hozzánk: „A mezőőr fél négykor hozta az értesítést, hogy a tsz vezetőségi ülése ugyanaznap négykor kezdődik. Nem mentem el. Önök elmentek volna?"

Mi is Kossuth Lajos hívei vagyunk és így okvetlenül elmentünk volna. Persze nem azonnal. Ha még egyszer azt üzeni...

PANYIK SÁNDORNÉ távbeszélős két kérdést postázott a címünkre Debrecenből:

1. Hogyan legyen udvarias a telefonközpontos a kedves ügyfelekhez, amikor azok mindig csak szidják?

2. Hogyan kell élni manapság, hogy nyugodtak legyenek az álmaink?

Válaszaink a kérdések sorrendjében:

1. Fogcsikorgatva.
2. Masszív altatóval.

SZAKÁL FERENCNÉ (Vajdácska, Csonkás út) kérdése: „Önök szerint az alacsony keresetű emberek hogyan takarékoskodjanak?"

Mélységesen megértjük az alacsony keresetűek helyzetét — a mienk sem karcolja a felhőket —, ám ezek a felhők talán mégsem olyan sötétek, mint első pillantásra gondolnánk. A túlsó felüket legalábbis mindig süti a nap. Az alacsonykeresetű embernek például egyáltalán nem kell azzal törődnie, hogy addig nyújtózzék, ameddig a takarója ér. Az alacsony keresetű embernek ugyanis nincsen takarója. Így aztán minél alacsonyabb a kereset, annál kisebb gond a takarékosság. Akinek abszolúte nincsen keresete, annak már takarékoskodnia sem kell, mert nincs mivel. Az alacsony keresetű ember így józszerével csak két dologgal takarékoskodhat: a munkaerejével és az energiájával. Tapasztalatunk szerint az esetek túlnyomó többségében ezt meg is teszi.

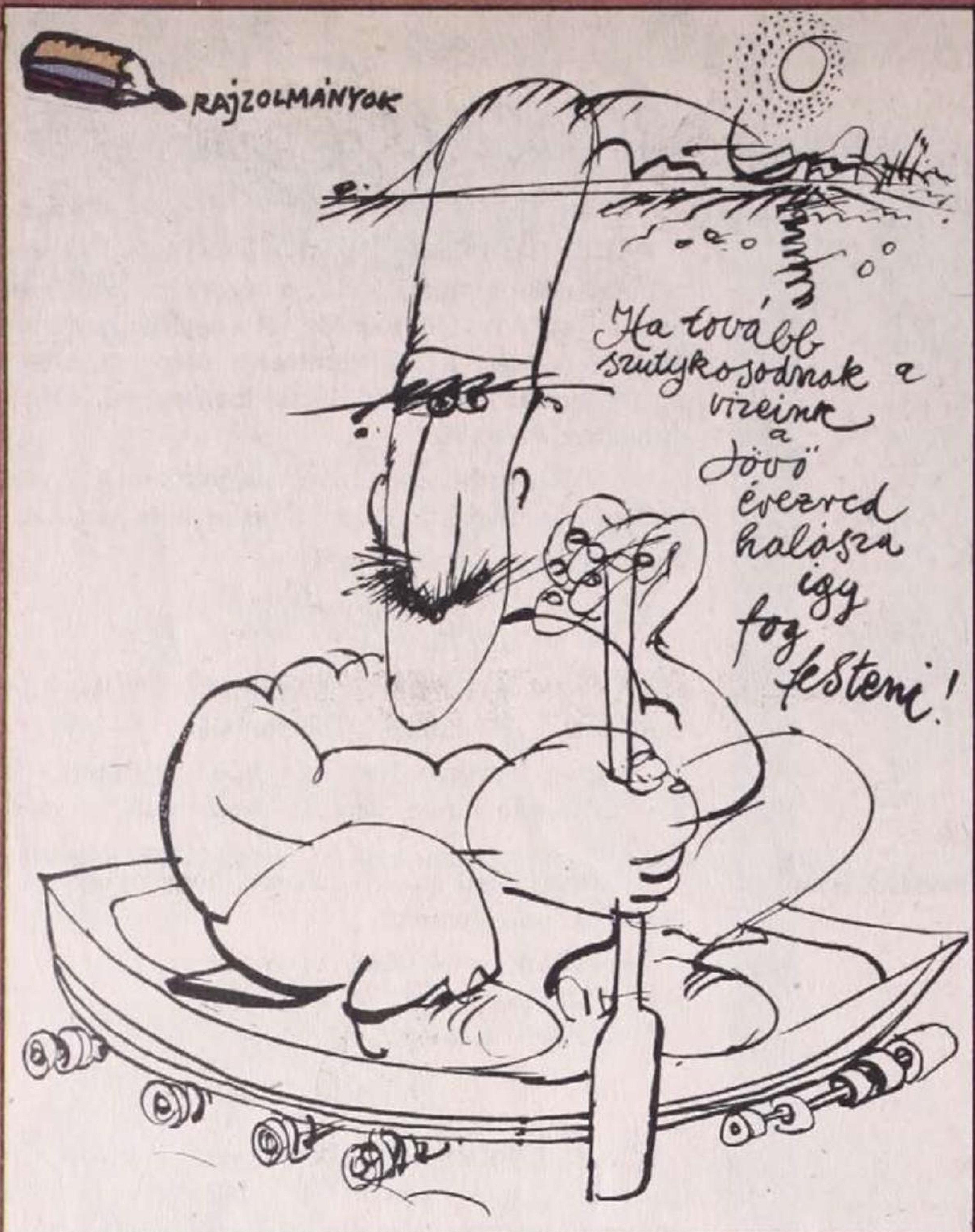
BAGI TIBOR, bánszállási olvasónk kérdése: „Mire lehetne felhasználni a sportbelépőjegyek eladása által eddig összegyűlt olimpiai hozzájárulás összegét?"

A kérdés aktuális, de talán nem egészen jogos. Hiszen már Coubertin azt mondta: „Nem a részvétel a fontos, hanem a hozzájárulás"... vagy valami hasonlót. Az összegyűlt összegen legokosabb lenne hosszú időre lekötött hitelleveleket vásárolni. Ily módon, ha a sportoló edzése, munkája nem is, de a hozzájárulás okvetlenül kamatozik. És — ki tudja? — lehetséges, hogy előbb-utóbb mégis csak részt veszünk egy olimpián.

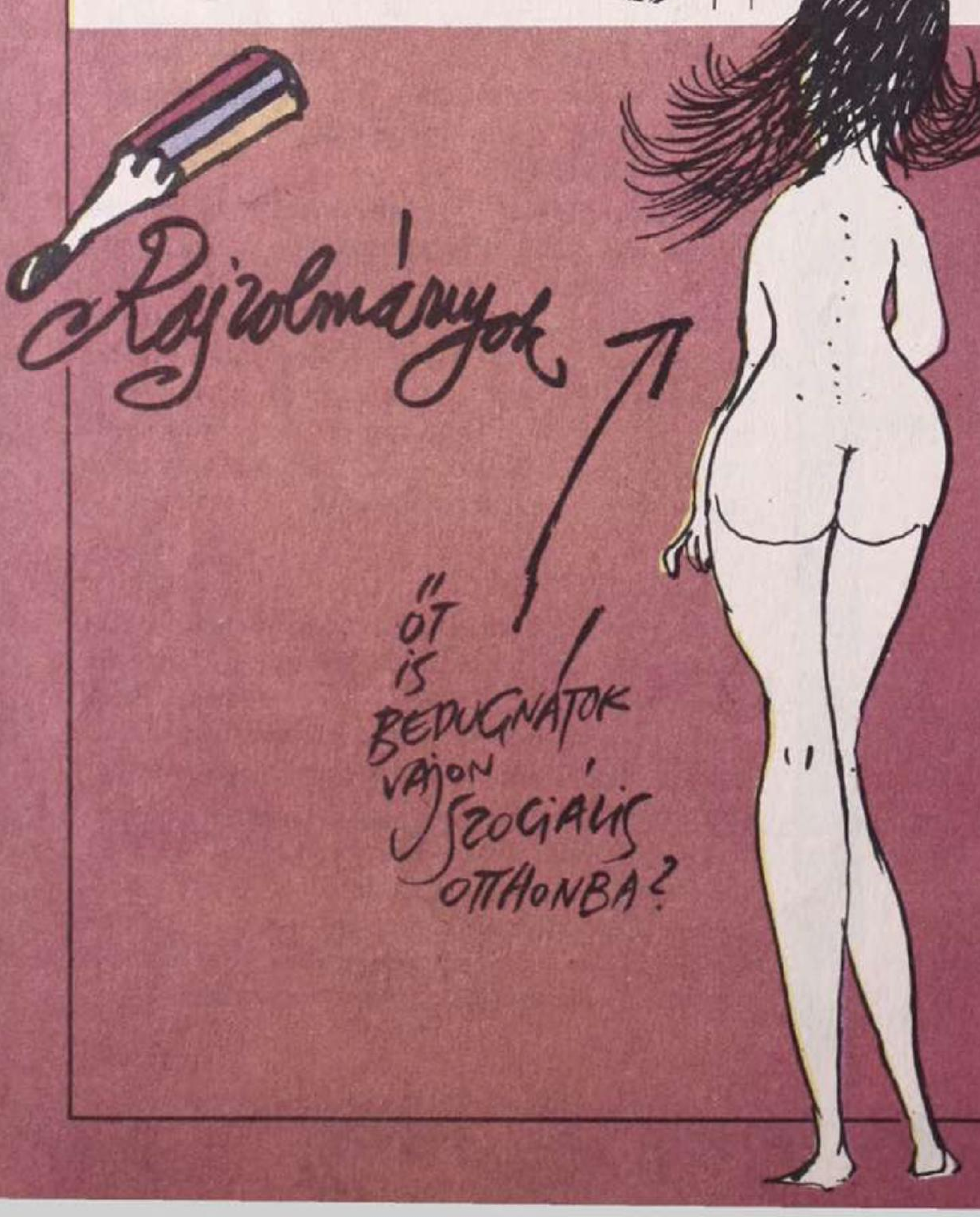
NAGY IMRE műtős merőben egyedi problémával fordul hozzánk Csömörről. „Háromezer forint bírságra büntettek — írja — mert a Keleti pályaudvaron egy jegykezelő kabátjáról leszakítottam egy gombot. Önök mit tettek volna a helyemben?"

Felajánlottuk volna a jegykezelőnek, hogy ő is szakítson le a mi kabátunkról egy gombot. A bírság így automatikusan a felére, a gombok száma viszont a duplájára változott volna. Fele költség, dupla élvezet... egy főnyeremény!

(peterdi)

NEMZEDÉKI ELLENTÉT

Nem állítom, hogy Gazsi barátom nem keltett feltűnést az eszpresszóban. Ötven már elmúlt, ennek ellenére divatos hálóingben — mármint hálószövésű ingben, kordfarmer nadrágban, tornacsukát öltve jelent meg; úgy festett, mint egy hatvanéves, aki nem adja fel vagy új szeretőt kerített magának. Meg is kérdeztem, amikor mellém telepedett: mi történt? Szerelem?

— Sajnos, nem. Az ok: nemzedéki ellentét. Azért öltözöm így. Tudod, a fiam születése pillanatában elhatároztam, hogy nálunk nem lesz nemzedéki ellentét. Úgy nevelem a gyereket, hogy barátnak, pajtásnak, társának tekintsen. Már kiskorában kiütöttem a kezéből a spenótos tányért és fagyival halmoztam el. A „nem szabad", „ne csináld!" nálunk tiltott kifejezés volt. Csőstől vettem a matchbox-autókat, később a rocklemezeket. Nálam harsoghatott a magnó. Nem szóltam rá, együtt vertük a ritmust. A rocklexikonból bemagoltam a nagyobb zenekarok adatait, hogy ne valljon velem szégyent a barátai előtt. Amikor még nagyobb lett és szólt nekem, hogy egy kislánnyal lesz randevúja, ne jöjjünk haza tizenegy óra előtt — istenem, mennyi archív filmet néztünk meg akkoriban az asszonnyal...

— Azt a pályát választhatta magának, amit akart, én csak az egyetemi felvételénél segítettem, és voltak ismerőseim is. Azután egy szép napon — ahogy mondani szokták —, éppen a lelkünket akartuk eladni — hogy önálló lakást vehessek neki a közelünkben — váratlanul eltűnt. Csak egy levelet hagyott a számunkra.

„Kedves apám! Ne haragudj, de vidékre költöztem, Taktaharkányban leszek kocsikísérő. A nemzedéki ellentét miatt. Tudom, hogy te igyekeztél mindenben hozzám és kortársaimhoz hasonulni. De az az igazság, hogy bennünket egy nemzedék ízlés- és érzésvilága távolított el egymástól. Te a Duran Duran zenekar újhullámos muzsikája iránt rajongtál, míg én, titokban, amikor nem voltatok otthon, felraktam a lemezjátszóra Corelli hegedűversenyét — én ezt a muzsikát szeretem. Te lezserül, fiatalosan öltözködsz, én, bevallom, szívesen hordok nyakkendőt, nekem ez tartást ad. És a nők? Te haverként számoltál be nekem kiszállásaid alkalmával elért kis kalandjaidról, én konzervatív vagyok ezen a téren is. Nekem a kaland helyett a tartós kapcsolat ezerszer fontosabb. Úgyhogy, kedves apám, a kiélezett nemzedéki ellentétek miatt most egy darabig vidékre költözöm. Távol tőled. Lehet, hogy ósdinak tartasz, de azért karácsonykor majd küldök egy üdvözlőlapot..."

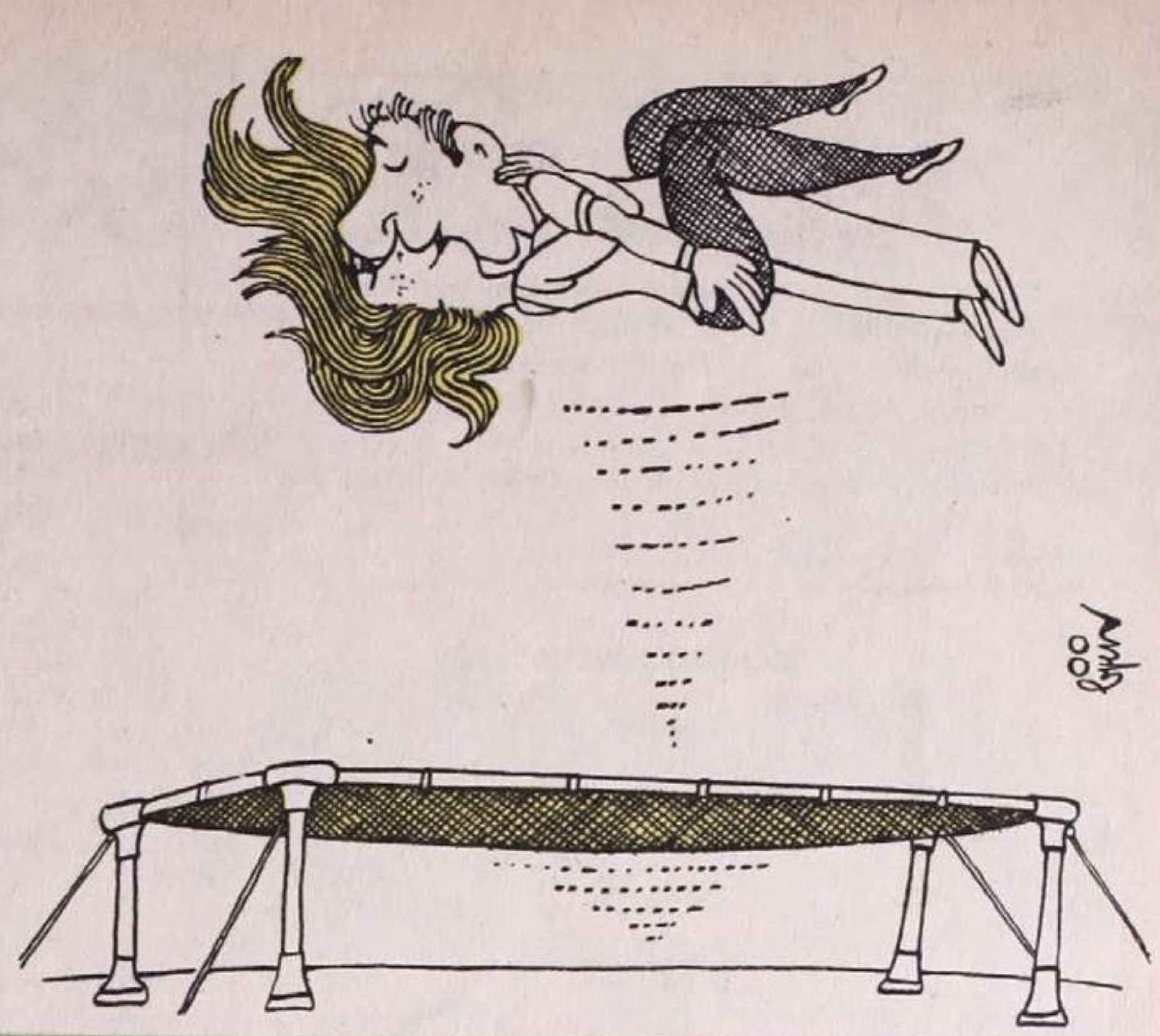
Tardos Péter

NEVADÓ

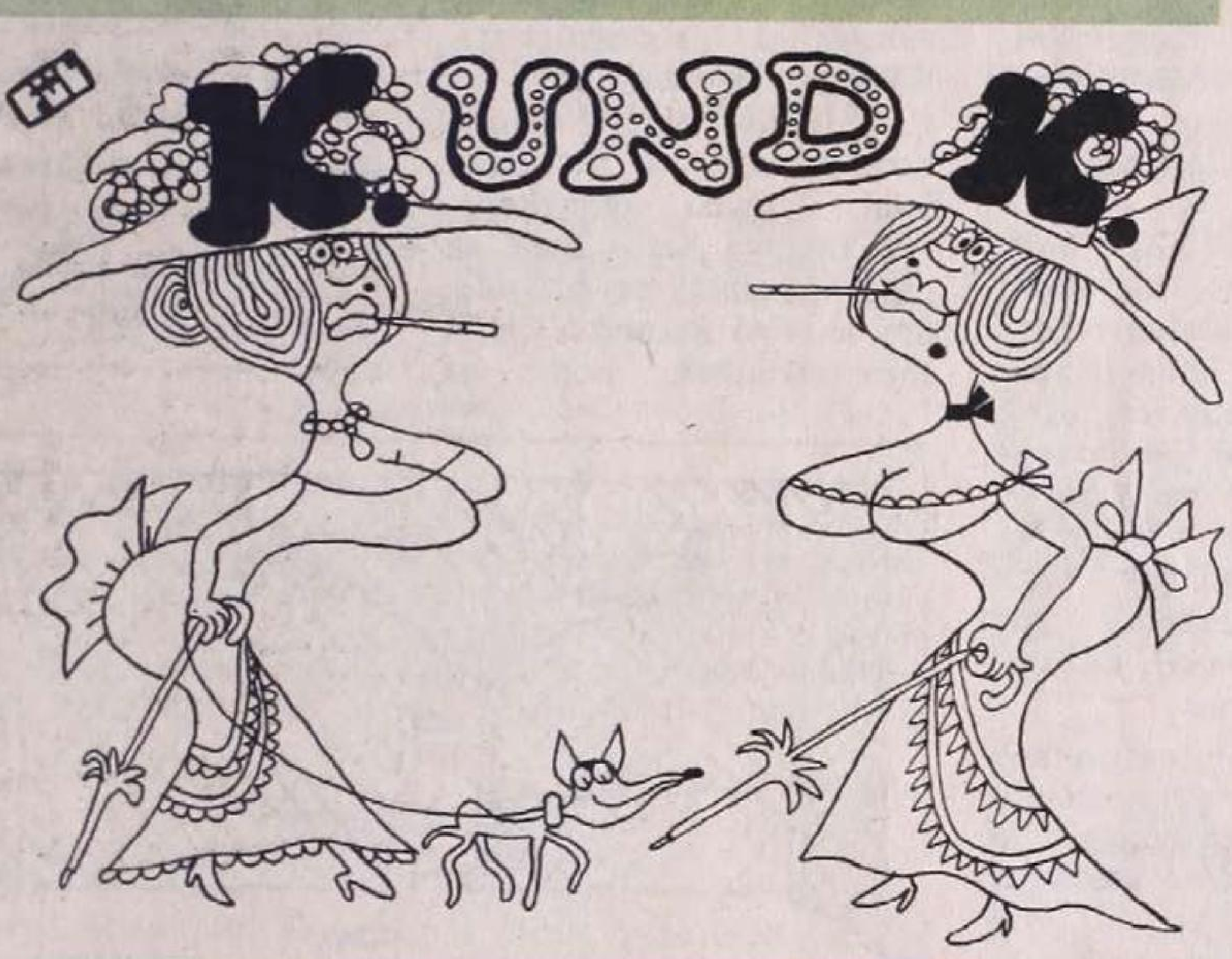

— Ezennel átkeresztellek GMK-ra!

kár hogy k...

SAJDIK, BALÁZS-PIRI, FÜLÖP, BRENNER, DALLOS, LEHOCZKI

FORRÓ PILLANATOK

Krenner Istvánnak, lapunk rajzolóművészének karikatúra-kiállítása 1984. június 16-án, délelőtt 11 órakor nyílik meg a Dél-balatoni Kulturális Központban. (Siófok, Fő tér 2.) Megtekinthető augusztus 6-ig.

A kiállítást megnyitja: **Föld S. Péter,** a Ludas Matyi munkatársa.

SZEZON-NYITÁS

– Ez majd a Szántódnál **akad** augusztusban egy fürdőző nyakába.

A SZÁMOK BŰVÖLETÉBEN

– Hányszor mondjam, hogy negyedmillió az százezer, számos az néhány, kettő meg csak egy...!

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Kovács odaszól a vasúti étteremben a pincérnek:
– Mondja, barátom, mi lesz azzal a pörkölttel? Még lekésem a vonatról.
– Ne tessék félni – feleli a pincér –, nem lesz az a pörkölt olyan nagy.

A LEGGYENGÉBB PONT

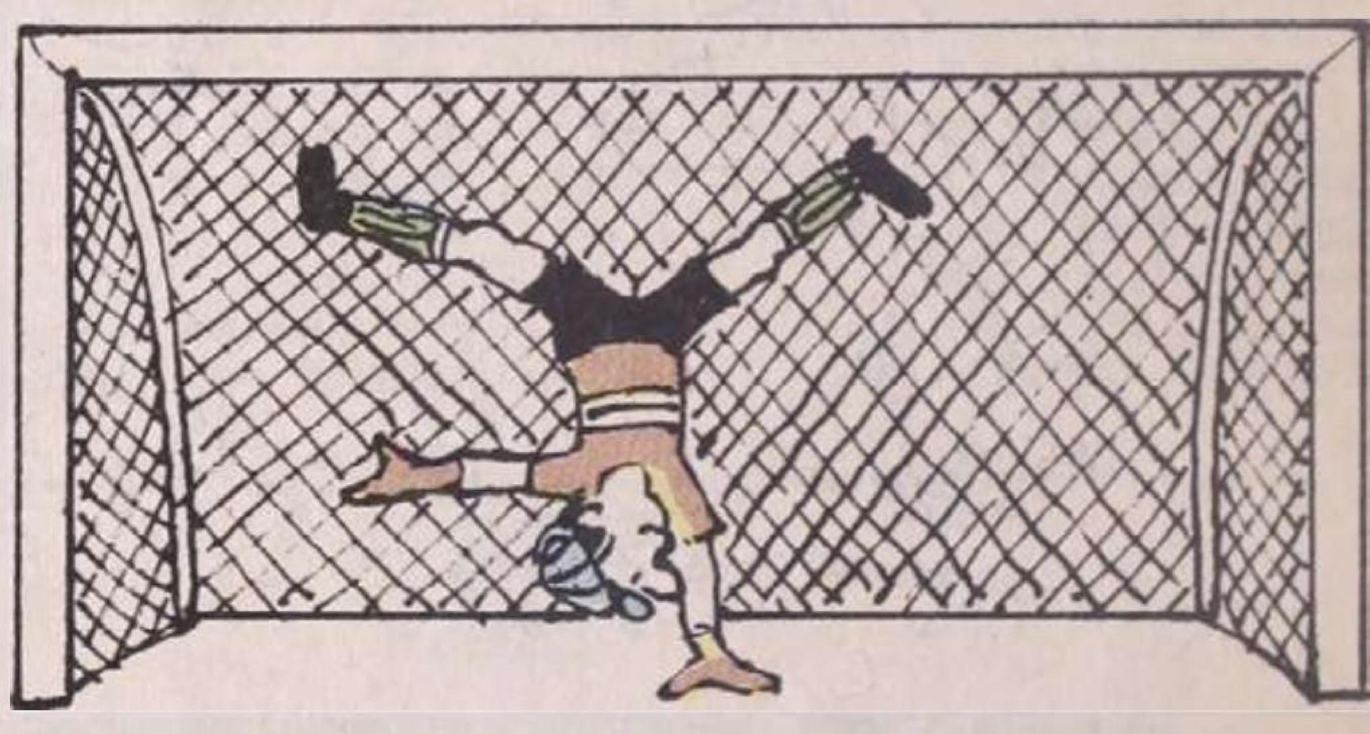
Nemrég, az izgalmakkal teli Róma—Liverpool BEK-döntő televíziós közvetítésekor a riporter, Knézy Jenő több érdekességet is közölt velünk a két klubról és a játékosokról. Így megtudtuk, hogy Liverpoolban a kapust, Grobbelaart tartják a csapat leggyengébb pontjának.

Ezek után érthető, hogy árgus szemekkel figyeltem Grobbelaar minden mozdulatát, s már előre élveztem, hogy mekkorát fogok röhögni, amikor ez a leggyengébb pont majd sután mellényúl egy épp hogy vánszorgó labdának, vagy amikor egy hazaadás nyomán csukafejessel nekirepül a kapufának.

Grobbelaar először akkor bizonyította gyengeségét, amikor kapukirúgása a Róma kapufáján csattant, majd onnan az ég felé pattanva a labda egy felvételi kérelmet nyújtott be, hogy a mesterséges holdak sorába lépjen.

A kapus ezt követően a gyepen bemutatott néhány tripla lutzot és egy leszúrt rittbergert, majd a levegőbe emelkedve mágnesként húzta magához a jobb felső sarokba tartó lövést. Grobbelaar saját magának gurította a kapukirúgást, fölfutott a félpályáig, ott a kezdőkörben kicselezett négy olasz védőjátékost és egy épp arra járó UEFA-ellenőrt, majd mértani pontosságú átadása nyomán a labda a tőle 65—70 méterre álló liverpooli jobbszélső cipőjére került.

Grobbelaar nem sokkal később két fotoriporterrel leült a kapufa tövébe ultizni, elfogott három betlit, két durchmárschot és két tizenegyest, miközben a nézőket vízibalett-mutatványokkal szórakoztatta. Kétségtelen, hogy már az első félidő végén mutatkoztak rajta a fáradtság jelei, ugyanis cigánykereket hányva tette meg az utat kapujától az öltözőig, ám a felső kameraállásból jól láthattuk, hogy az

egyik cigánykeréknél kissé kifűződött jobb lábán a cipő.

Grobbelaar, ez a tehetségtelen azzal kezdte, hogy felfutott az egyik szögletrúgáshoz fejelni, ám a hat méter magasan szálló labda néhány centivel a felugró kapus lába alatt elrepült.

Tovább nézve a meccset egyre inkább furcsállottam, hogy ez a leggyengébb pont miért hárítja a bal fülcimpájával az olasz középcsatár négy méterről leadott bombaerejű lövését, miként azt sem értettem, hogy a liverpooli kapus a félidő közepétől már nem lábbal, hanem biliárd-dákóval hajtja végre a kirúgásokat, melyek azért így is rendre átszálltak a fél pályán.

A hosszabbításban Grobbelaar már annyira kifáradt, hogy csupán a félnehézsúlyú szakításban és gerelyhajításban ért el hitelesíthető világrekordot. Két kapuralövés között indult ugyan a rúdugrásban is, ám ott elért eredményét nem hitelesítették, mert egy védés közben összekócolódott a bajusza.

Az eredmény különben gondolom, mindenki előtt ismert, tizenegyes-rúgásokkal nyert a Liverpool, szerintem azért, mert a vigyorgó, hálót rágcsáló kapus idegileg kikészített két világhírességet, nevezetesen Contit és Grazianit, akik fölévágták a labdát. Miközben a boldog liverpooli focisták átvették a trófeát, én elmerengtem azon, hogy vajh mi lenne akkor, ha nálunk, a magyar válogatottban egy ilyen Grobbelaar lenne a leggyengébb pont.

Vezda János

A májusi (5. számban) LUDAS MAGAZIN keresztrejtvényének megfejtése:
„Két dolog határtalan: az univerzum és az emberi butaság."
A kétszáz forintos jutalmakat nyerték:
Csik Béláné, Körmend, Rákóczi u. 16. 9900
Patyi Ilona, Kiskunhalas, Batthyány u. 41. 6400
Révész Józsefné, Bp. Dorozsmai u. 11/c. 1142
A nyereményeket postán küldjük el.

AZ OLVASÓ OLDALA

SZEMELVÉNYEK LEVELEKBŐL

Mondják, ez a Jurás Ferenc most létezik, vagy nem? Ha létezik, akkor meg hol: a Mező Imre úton, vagy a Szűz utcában? A Szűz utca 5—7 létezik ugyan, de a lakónyilvántartó táblán semmilyen Jurás Ferenc nevet nem találtam.

Nagy csalódás lenne, ha ez a Jurás Ferenc nem létezne, csakúgy, mint Hajnal Csaba, mert szerintem nincs is Zrínyi utca. Hát az egész országban nincs egy bátor ember, aki e két nemlétező figura mintájára bátran megmondja a véleményét?

Tari Kálmán
Budapest

(Kedves Tari Kálmán! Ön létezik? — a szerk.)

Jurás Ferencnek csupán a május elsejei javaslatával nem értek egyet. Szerintem olyan kevés az ünnep, a munkaszüneti nap, miért rontsuk el azt a keveset is társadalmi munkával?

Tihanyi Jenő
Budapest, József krt. 33. 1085

Tisztelt Jurás úr! Lehet, hogy Ön szívesebben menne ballagásra tornaruhában, de én inkább maradok az öltönynél.

Szalai Zoltán
Győr, Jókai u. 13—17. 9021

Ha Jurás Ferenc ötletét vennénk alapul, akkor azon sem lehetne csodálkozni, ha egy idegen delegáció fogadására a fogadó bizottság tagjai fürdőruhában és strandpapucsban jelennének meg.

Seres Gábor
Kaposvár, Gárdonyi G. 58. 7400

Jurás Ferenc ötlete — tornadressz a ballagásra — csupán félmegoldás. Az igazi megoldást az öltözet teljes elhagyása jelentené, így a ballagás még a tornadresszes összejövetelnél is nagyobb közönséget vonzana és belépődíjat lehetne szedni, amiből fedezhetnék a bankett költségeit és még egy utolsó osztálykirándulásra is futná.

Komáromi Attila
Székesfehérvár, Selmeci u. 36. 8000

A tornaruhát mint egyenruhát kicsit túlzottnak tartom ballagásra és szalagavató bálra egyaránt. Miért nem lehet rendes, hétköznapi öltözékben megjelenni?

Kányási Tamás
Tatabánya, Bem J. u. 18. 2800

Ha lúd, legyen kövér! Nem kell tornadressz sem! Elég jól öltöztet néhány szál virág — itt is, ott is. De ha már itt tartunk: miért ne lehetne például pizsamában színházba menni?

Vargekné Fehér Margit
Nagykanizsa, Berzsenyi u. 9/b.
8800

Olvastam Jurás Ferenc javaslatát a ballagással kapcsolatban és most kezdem csak el igazán sajnálni, hogy Hajnal Csaba abbahagyta a levelezést — az ő ötleteinek ugyanis volt értelmük.

Vitelki László
Alsódobsza, Rákóczi u. 70. 3717

LÉPCSŐK ÉS VIRÁGOK

Sok szó esik manapság szépülő Budapestünkről, ugyanakkor elszomorító hírek is érkeznek, többek között fák és fasorok pusztulásáról. A városszépítő szándék helyezte az utcákra a műkő virágtartókat is. A szándék szép és nemes volt, ám ezek a virágtartók többségükben szemétgyűjtőkké alakultak, a kiültetett növények elszáradásra és ellopásra ítéltettek. A napokban a gyönyörű Dunakorzón elszörnyedve láttam a Fórum hotel díszítésére szánt növények szomorú sorsát. A reprezentatív főbejárat mellé növénytartókba ültetett tuják kiszáradva merednek — amelyikben van még élet, az annak köszönheti, hogy olyan helyen van, ahol eső éri. Ugyanez a helyzet a dunai frontra néző bejárat körül, valamint végig az első emeleti párkány díszítésére rendelt növényeknél.

A szállodával szemben, a budai oldalon is található két kicsiny szégyenfolt. Az egyik a Lánchíd budai hídfője alatti kis átjáró ki- és bejáratánál van. Különféle lehajló fácskák védelmében diszkréten bűzlik két, több éves, hatalmas szemétdomb. A kis átjáró alagutacska is szép volt újkorában — de pár éve a rongálók szórópisztollyal ezt is méltóvá tették az előbb említett szemétdombokhoz.

A másik szégyenfolt: az a kis lépcsőház, amelyen keresztül a Várkerten át a Nemzeti Galériába juthat a sétálni szerető ember. Ez a kis területű, félig fedett lépcsősor fennállása óta még nem volt lesöpörve. Ha csak a hulló falevelek fednék, még tán szép is volna — sajnos, nem így van, a lépcsősor sokkal inkább egy elhanyagolt nyilvános WC-re emlékezteti az embert.

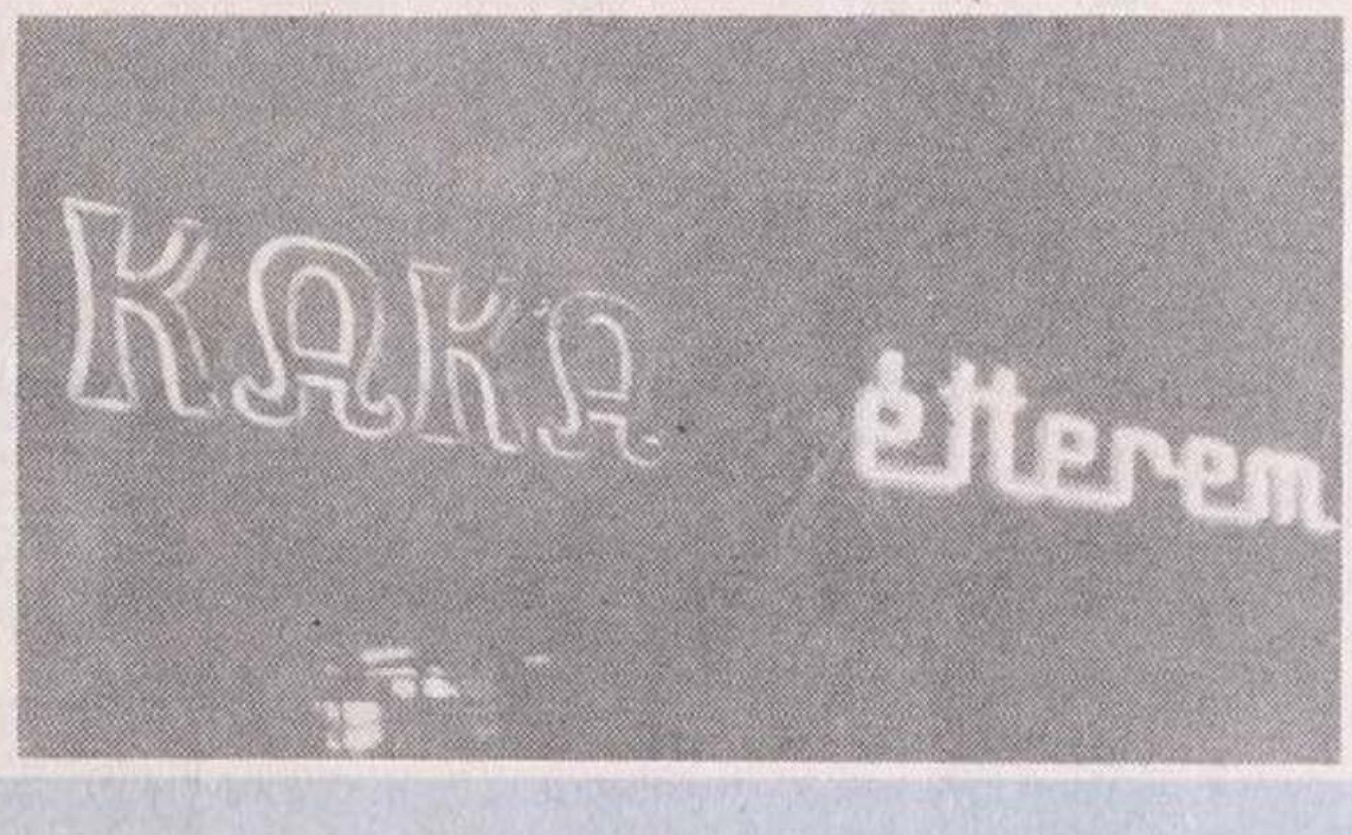
Berki Viola festőművész
Budapest, Bécsi u. 1. 1052

TÜCSÖK és BOGÁR

jában történt Győrött. Joó József ittas állapotban, minden ok nélkül belekötött egy idős emberbe, és ledobta a Révfaluba átvezető Duna-hídról. Áldozata, szerencsére, nem esett a vízbe, hanem a köves partra zuhant. Életben maradt, de súlyos, maradandó sérüléseket szenvedett. Hét évet kapott jogerősen.

Ez az idős ember burokban született. Már az is mázli, ha valaki a köves partra esik. Főnyeremény, ha súlyos, maradandó sérüléseket szenved. De, hogy mindezért még hét évet is kapjon jogerősen — az már a szerencse világcsúcsa!

(Az Észak-Magyarországból ollózta Papp Károlyné, miskolci olvasónk)

Jó étvágyat!

(A debreceni Pulykakakas étteremnél fotózta Szécsényi Kálmán)

Baranyai göngyölt szűz, vegyes körettel
Az egész szűzet vékonyra kiverjük. Megtöltjük gombával, kockára vágott tojással, dúsított

Na most ez gasztronómia, vagy pornó?

(Az Északbudai ÁFÉSZ híradójának receptjei között lelte Kovács Gábor)

```
HIDEG-MELEG ELŐÉTELEK:
Tatár beefsteak
Bomba tojással
Velő rántva rizs,tartár mártás
Bombafejek rántva,rizs tart.m.
```

Korszerű étlap

(Beküldte Istenes Istvánné)

Akárki — Minisztériumjátékok, mirákulumok, moralitások

Kérdésünk: melyik tárcához tartoznak?

(A Magyar Nemzetben fedezte fel Timon Zsófia)

A ladbarúgó NB I állása

Utalás a színvonalra?

(A Népsportban találta Gaál Tibor, debreceni olvasónk)

HIRDETÉSEK — ITT ÉS OTT

A közelmúltban levelet küldtem Önökhöz, melyben kifogásoltam, hogy a Szolnok megyei Néplap jóval drágábban közli le a magánhirdetéseket, mint a Magyar Nemzet. Soraimat az illetékesekhez továbbították, akik fölkerestek, meghallgattak, majd megállapították: „Tévedés, visszaélés nem történt, az eljárás törvényesen borsosabb — két-háromszorosa — a már említett országos napilap hirdetési árainak."

Ez tehát rendben lenne, legföljebb azon lehetne meditálni, miért a szűkebb körben terjesztett — s ezért kisebb hatékonyságú — hirdetés a drágább, amikor talán a fordítottja lenne a logikus?

Bódi István
Szolnok, Óvoda u. 6/a. 5000

TROLI TROLI HÁTÁN — HA JÖN

Sokunkat érintő problémával fordulok Önökhöz, az Arany János utca és a Thököly u. között közlekedő 72-es trolijárattal kapcsolatban. Csúcsforgalomban gyakran félórát kell várni, míg jön a troli, s ilyenkor természetesen már zsúfoltan érkezik a kocsi, s az összegyűlt emberek nem férnek fel. Bizonyára a szerelvények indításával van baj, hiszen a hosszú várakozásnak van egy másik véglete is: van úgy, hogy 2—3 kocsi percenként követi egymást. Ha ez csak ritkán fordulna elő, csak bosszankodnék, de a leírt eset sajnos mindennap ismétlődik.

Kovács Jánosné
Budapest, Székely B. u. 22. 1065

KÉNYSZERMEGOLDÁS

című rejtvényünk megfejtése:

— Mit csináljak kérem, ha józanul nem akar eljönni?

200—200 forintot nyert:

Bódi József, Dunaharaszti, Kossuth L. u. 25. 2330;
Marschall Mária, Bp., Lukács Gy. u. 16. 1039;
Katona József, Bp., Csanády u. 8. 1133

A nyereményeket postán küldjük el.

TÚLBIZTOSÍTÁS

FELTÖRÉS

– Megvettem a könyvhéten, most mit csináljak vele?

TRIBÜN

Egy posztumusz Tarzan-történet...

Johnny Weissmüller valóban jól kijött az állatokkal. Viszont Adolf Kiefert, a nagyszerű hátúszót a tokiói állatkertben egyszer megharapta egy majom.

— Bocsánat, uram — lépett Kieferhez egy udvarias japán —, nem Johnny Weissmüller ön?

— Sajnos, nem én vagyok — mondta Kiefer. — Jonnyt sosem harapta volna meg az a majom.

Mondja kérem, gyakran zuhannak le turisták ebbe a szakadékba?

— Szó sincs róla. A legtöbbjük csak egyszer.

*

Igaz, hogy a férjed mostanában súlyemelő gyakorlatokat végez?

— De még mennyire. Napjában többször is feláll a székéről.

*

Gary Bender, a CBS riportere megkérdezte Akeem Olajuwont, a Houston 220 centis kosárlabdajátékosát, van-e olyan sport, amelyhez nem ért.

— Van hát — mondta a hosszú legény. — Nem tudok úszni.

— Én sem tudok — mondta a riporter.

— Jó, jó — szólt önérzetesen Akeem. — Csakhogy én sokkal mélyebbről tudok a partra gyalogolni.

*

Stan Kastent, a Hawks menedzserét megkérdezték, miért nem vásárol új játékosokat.

— Nagyon egyszerű — volt a válasz. — Minden klub csak rossz futballistákat akar eladni. Rossz játékosom pedig nekem is éppen elég van.

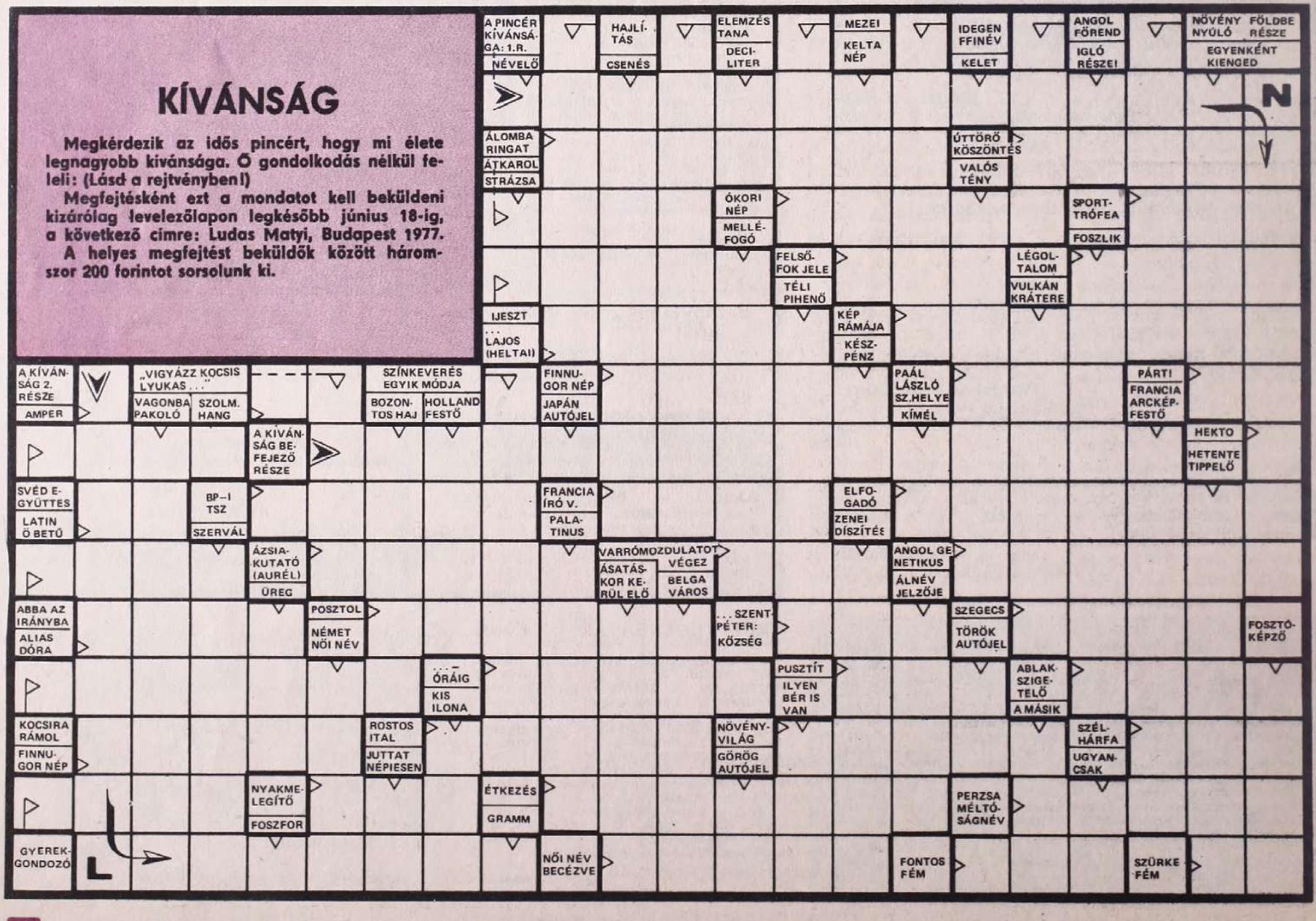
(p. p.)

KÍVÁNSÁG

Megkérdezik az idős pincért, hogy mi élete legnagyobb kívánsága. Ő gondolkodás nélkül feleli: (Lásd a rejtvényben!)

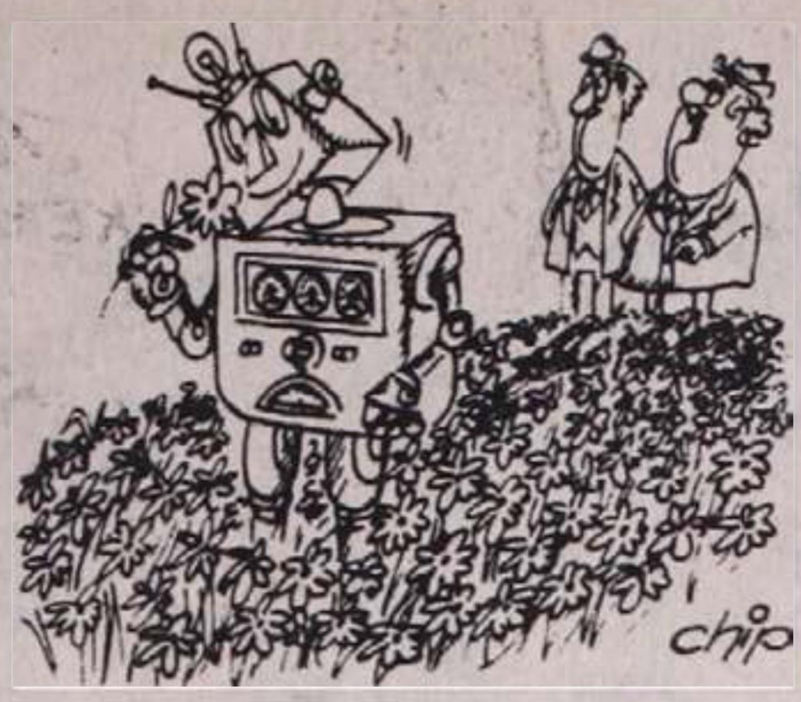
Megfejtésként ezt a mondatot kell beküldeni kizárólag levelezőlapon legkésőbb június 18-ig, a következő címre: Ludas Matyi, Budapest 1977.

A helyes megfejtést beküldők között háromszor 200 forintot sorsolunk ki.

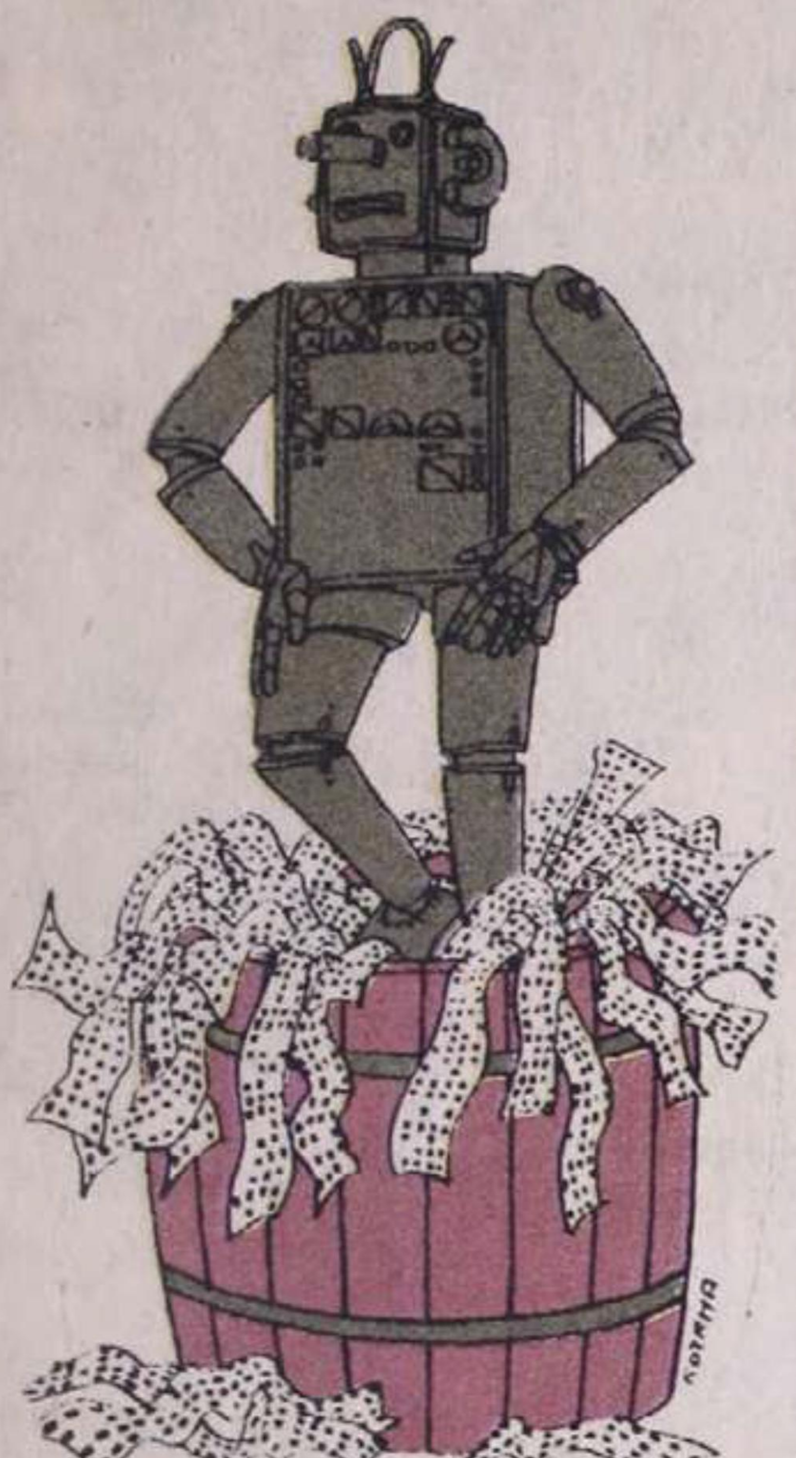

import humor

ROBOTOK

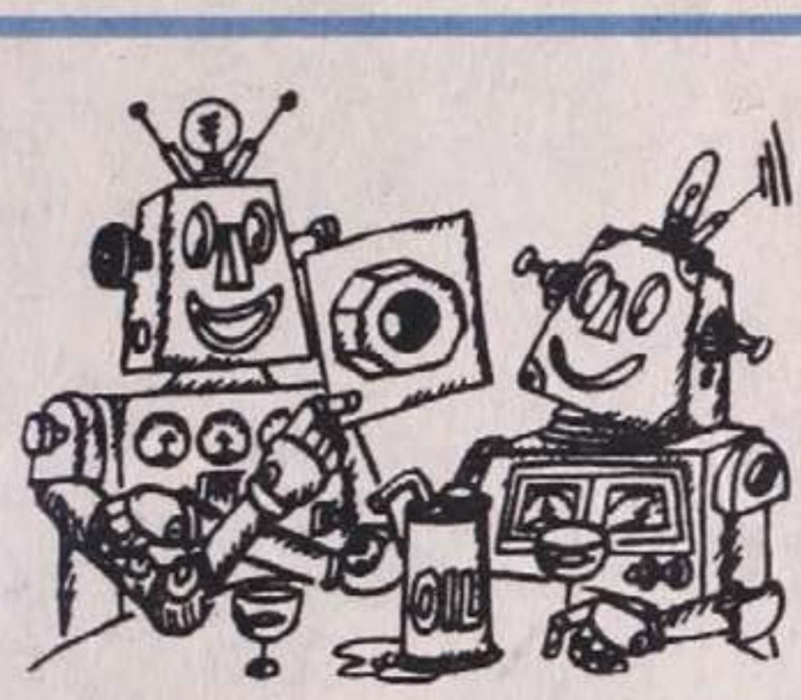

– Ugye, milyen emberi?!

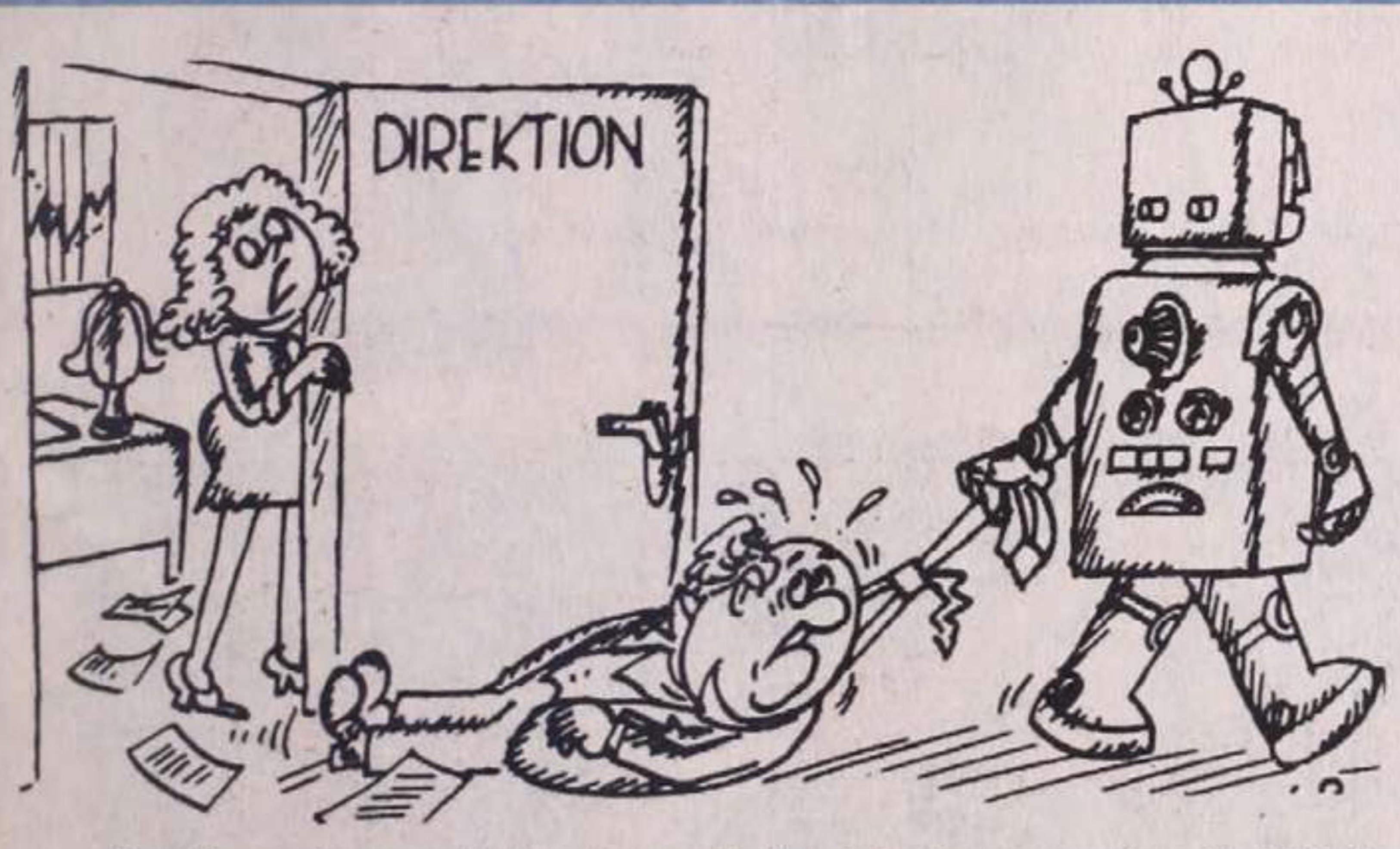

– Teljesen kész vagyok! A robotunk bedöglött, nekünk kellett dolgoznunk!

– Nézd, itt az anyám!

– De hiszen ön mondotta, hogy minden felesleges munkaerőt ki kell dobni.

Ludas Matyi

Főszerkesztő: ÁRKUS JÓZSEF
Főszerkesztő-helyettes: MIKES GYÖRGY
Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. 1977
Telefon: 335-718
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII., Blaha Lujza tér 3. 1959. Telefon: 343-100, 336-130

SZATIRIKUS HETILAP **Felelős kiadó: TILL IMRE vezérigazgató**

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely postahivatalnál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodánál (postacím: Budapest V., József nádor tér 1. 1900) személyesen vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215—96162 pénzforgalmi jelzőszámára. Előfizetési díj egy hónapra 13,— Ft, negyedévre 39,— Ft, egy évre 156,— Ft.

Készült a Zrínyi Nyomdában, rotációs ofszeteljárással
84.2308/20-24
Felelős vezető: VÁGÓ SÁNDORNÉ vezérigazgató
ISSN 0134–0611

– Én okultam a Garas Klára esetén, még a kutya nyakába is kötöttem riasztócsengőt!

– Majd adok én nektek inzultálni egy gyenge nőt!

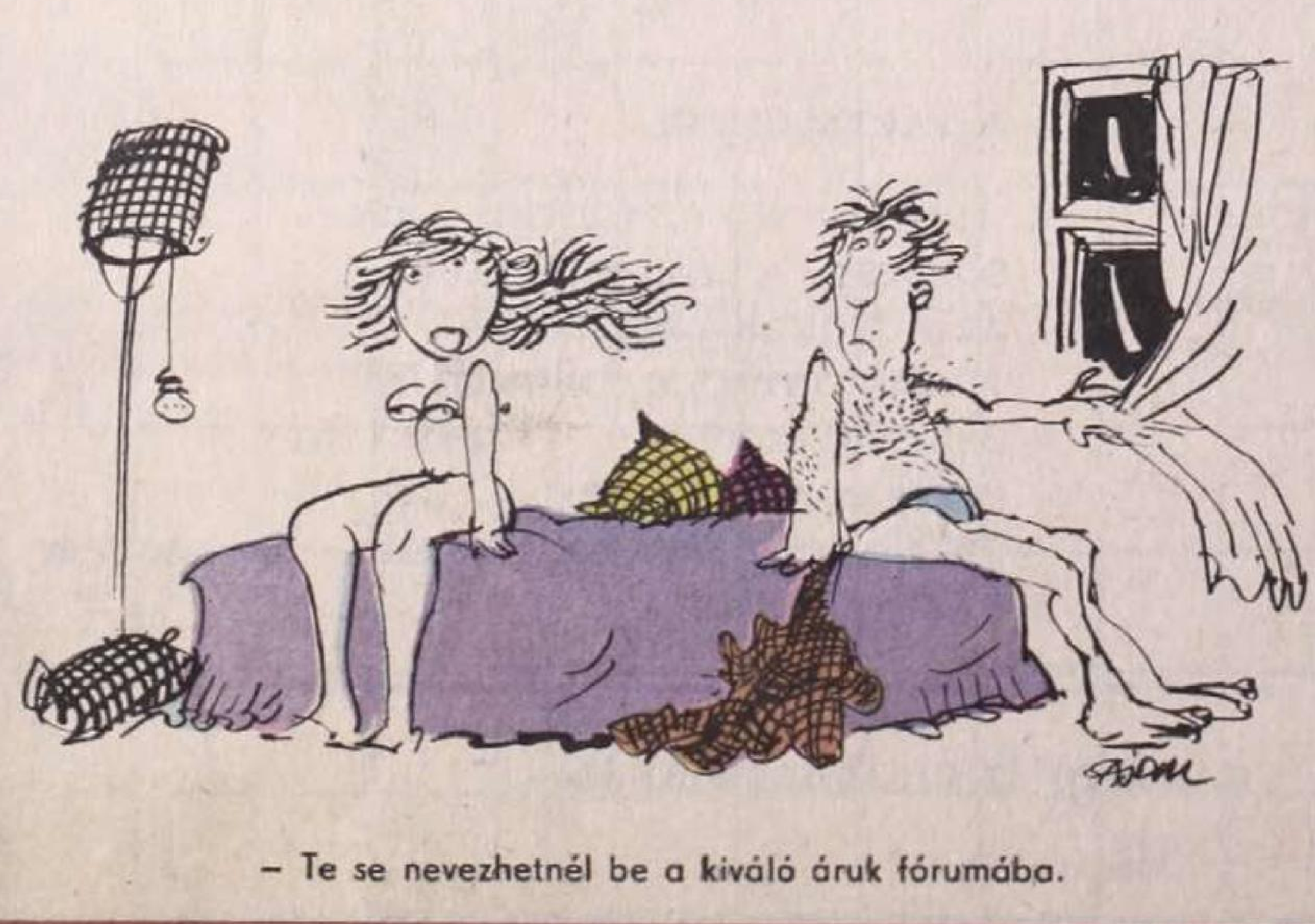

– Hogyan válasszunk közülük, amikor a fizetésüket sem ismerjük?!

LEGES LEG

– Irány a salzburgi Mozarteum, futólépés egy-kettő-három.

– Te se nevezhetnél be a kiváló áruk fórumába.

– Mit számít neki a tekintélyünk? Két hónapja van a nyugdíjig!